

"Oranžový pokoj"

Štefan Titka

Verze #2

stefan.titka@gmail.com

FAMU 2010

Kovová příčle u postele, za kterou zabírá ruka. V POZADÍ JE SLYŠET HLÁŠENÍ PRO ZÁKAZNÍKY.

Ruka patří Rudolfu Machovi (42), který má jednu nohu na posteli. Postupně zkouší pevnost všech příčlí u postele. Jako by si pořád nebyl jistý, vrací se i k těm, co už vyzkoušel.

Přichází k němu zezadu ZAMĚSTNANEC IKEA a trochu svraští obočí při pohledu, který má před sebou.

Rudolf Mach přestane se zkoušením a chvíli jenom přemýšlí, stále s jednou nohou na posteli. Zaměstnanec Ikea ho chvíli pozoruje, než promluví.

ZAMĚSTNANEC IKEA
Můžu nějak poradit?

Rudolf Mach se překvapeně otočí dozadu na Zaměstnance Ikea. Uvědomí si, že se válí po posteli a stoupne si. Rukama uhladí povlečení, které kolenem probořil. Stojí teď k Zaměstnanci Ikea čelem.

RUDOLF MACH
Dobrý den. Jenom vybírám postel.

ZAMĚSTNANEC IKEA
Máte už nějakou představu?

RUDOLF MACH
Tahle se mi vlastně docela líbí.

ZAMĚSTNANEC IKEA
Je to poslední kus. Vyprodáváme ji.

RUDOLF MACH
Vážně?

ZAMĚSTNANEC IKEA
Od tohoto typu máme už jen tenhle výstavní kus. Ale jestli vám můžu doporučit, lidi dost berou třeba...

Rudolf Mach mu skočí do řeči dřív než stačí domluvit. Zaměstnanec Ikea se k němu otočí zpátky.

RUDOLF MACH
A byl by to problém, kdybych chtěl tuhle?

Zaměstnanec Ikea se na chvíli zamyslí.

ZAMĚSTNANEC IKEA

Musel bych se zeptat. Ale asi by to
problém nebyl.

RUDOLF MACH

Je taková bytelná.

Zaměstnanec Ikea se už na Rudolfa Macha dívá trochu opatrně.
Přítaká.

ZAMĚSTNANEC IKEA

Jo, to je.

Rudolf Mach se znovu podívá na postel. Pousměje se.

RUDOLF MACH

Vezmu si ji. Rozhodl jsem se.

Otočí se zpátky k Zaměstnanci Ikea, který má pořád lehce
nedůvěřivý výraz ve tváři. Pomalu přikývne.

ZAMĚSTNANEC IKEA

Dobře. Skočím to zařídit. Chvilku
počkejte.

Zaměstnanec Ikea odchází.

Rudolf Mach zůstává sám s postelí.

ZATMÍVAČKA.

Na černém pozadí se objeví

TITULEK NÁZVU FILMU: ORANŽOVÝ POKOJ

ROZTMÍVAČKA:

2

INT. DŮM KUČEROVÝCH - DEN

Vidíme manžele Kučerovi sedící na gauči. PAN KUČERA (75)
upíná před sebe neúprosný pohled. Paní Kučerová (70), která
se dívá tím samým směrem, najednou skoro do úplného ticha
propukne v pláč a zaboří svou tvář do ramene Pana Kučery.
Vzlyká.

Rudolf Mach, náš hrdina, je tím, na koho Kučerovi upínali
pohledy. Snaží se staré manžele pozorovat, ale nedokáže
snést pohled Pana Kučery - uhýbá očima. Na klíně mu leží
desky.

STŘIH NA:

3 INT. DŮM KUČEROVÝCH - DEN

Křeslo, ve kterém seděl Rudolf Mach, je teď prázdné. Pomalu se dostává do svého původního tvaru poté, co jej Rudolf Mach svým tělem zdeformoval.

4 EXT. PŘEDE DVEŘMI KUČEROVÝCH - DEN

Rudolf Mach vychází ze dveří. Otáčí se ještě za Panem Kučerou. Nadechuje se, že něco řekne, když...

Dveře se zabouchnou Rudolfu Machovi před nosem. Neřekne nic.

5 EXT. PŘED DOMEM KUČEROVÝCH - DEN

Rudolf Mach stojí před rodinným domkem. Vidíme ho z dálky, přes plot.

6 EXT. PŘEDE DVEŘMI KUČEROVÝCH - DEN

Rudolf Mach pomalu odchází. Ještě se otočí na odchodu do okna, kde uvidí tvář

PANÍ KUČEROVÉ,

která ho skoro až hypnoticky sleduje.

Jejich pohledy se spojí.

Pak k oknu přijde Pan Kučera a zatáhne závěsy.

Rudolf Mach odchází pomalu k brance.

7 INT. AUTO RUDOLFA MACHA - DEN

Rudolf Mach vybaluje z desek papír, na kterém je vidět seznam jmen.

Přeškrtně jméno Kučerových na seznamu.

Zavře desky a položí je na místo spolujezdce.

RUDOLF MACH (V.O.)

Kučerovi. Před týdnem jejich syn spáchal sebevraždu. Skočil z mostu do kolejí. Zastavil dopravu na tři hodiny. Stálo to tři sta padesát šest tisíc osm set dvacet šest korun.

(POKRAČUJE)

Položí ruce na volant a chvíli přemýšlí. Podívá se ještě do strany na domek Kučerových. Teprve pak sáhne po klíčkách v zapalování a nastartuje.

RUDOLF MACH (V.O.)

Já jsem ten, co jim to přišel říct.

8 EXT. U ŽELEZNIČNÍHO PŘEJEZDU - PODVEČER

Auto Rudolfa Macha pomalu přijíždí k uzavřenému železničnímu přejezdu, kde přerušovaně blikají

ČERVENÁ SVĚTLA.

Rudolf Mach stáhne okénko a vydechne si. Podívá se na hodinky.

Závora jde dolů.

RUDOLF MACH (V.O.)

Nesnáším vlaky. Ale možná jenom
nesnáším sám sebe a vlaky jsou jen
záminka.

Těsně u okýnka zastavuje CYKLISTKA. Jednou nohou se opře o zem a sleduje světelný signál.

Rudolf Mach jí zkoumavě pozoruje. Cyklistka vycítí jeho pohled a po chvílce se k němu otočí. Rudolf Mach cukne a upře pohled zpátky na světla.

RUDOLF MACH (V.O.)

Mám radši auta. Auta jsou fajn.

Za závorou projíždí hlučně vlaková souprava. Rudolf Mach znovu mrkne po Cyklistce, která se na něj stále nedůvěřivě přes rameno ohlíží. Rudolf Mach se hodně neznatelně pousměje a znovu pozoruje jedoucí vlak.

Chvíli poté, co vlak přejede, se závora zvedá. Cyklistka se odrazí od země a rozjíždí se. Rudolf Mach ji pozoruje.

RUDOLF MACH (V.O.)

Kola jsou taky fajn.

9 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - VEČER

Ticho. Rudolf Mach sedí u stolu, naproti němu prázdná židle. Před ním talíř s jídlem. Podívá se na hodinky.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH (V.O.)
Dvě židle jsou pro některé lidi
zbytečný luxus.

10 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - OBÝVÁK - NOC

V televizi běží hokej, hlas SPORTOVNÍHO KOMENTÁTORA do toho hlaholí ostošest. Mohl by to ale být klidně běžecký dostih, pokud jde o Rudolfa Macha. Dívá se tupě před sebe na malou obrazovku své televize, která mu ozařuje tvář.

RUDOLF MACH (V.O.)
Od té doby, co je pryč, je všechno
špatně.

Pidipostavičky na obrazovce právě asi vstřelily gól, protože hlas na chvíli zesílí.

SPORTOVNÍ KOMENTÁTOR (M.O.)
A je to gól! Patnáctá minuta
utkání, hráč číslo...

Obraz v televizi se smrskne a je tma.

Rudolf Mach položí ovladač na stolek a zvedá se.

11 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - LOŽNICE - NOC

Rudolf Mach leží v posteli. Ozařuje ho jen lampička. V ruce drží sešitové vydání Čtyřlístku. Je to starý výtisk, už asi několikrát čtený. Otočí stránku.

RUDOLF MACH (V.O.)
Nenávidím se skoro stejně jako mě
dneska nenáviděli Kučerovi. Možná
že je klišé říkat, že se člověk
nenávidí, ale jak já to vidím, je
klišé, že to člověk v sobě popírá.

Rudolf Mach zavře sešit a položí ho na noční stolek. Vidíme, že jich na stolku leží další hromada. Zhasne lampičku.

12 FLASHBACK - EXT. NA MOSTĚ - NOC

Zády k nám stojí postava. Je to PETR KUČERA, syn Kučerových. Drží se rukama zábradlí.

JEDNA RUKA SVÍRÁ LÁHEV ALKOHOLU.

13 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - LOŽNICE - NOC

Hlava Rudolfa Macha je položena na polštáři. Oči má otevřené.

RUDOLF MACH (V.O.)
Člověka to pak nutí dělat divné věci.

14 FLASHBACK - EXT. NA PŘEJEZDU - DEN

Sledujeme MUŽE V OBLEKU, který jde pomalým krokem po silnici. Dojde až k přejezdu. V dálce vidíme přijíždět vlak. Muž, aniž by se zastavil, dojde až ke kolejím a lehne si na ně.

15 FLASHBACK - INT./EXT. U PŘEJEZDU - DEN

ŽENA ZA VOLANTEM, vynervovaná. Otáčí se dozadu, kde sedí dvě děti, které se přetahují o hračku a hádají se. Žena je rázně okřikne.

Když se otočí zpátky, vidí přejezd. Zleva přijíždí vlak. Místo toho, aby zpomalila, ručička tachometru stoupá.

16 FLASHBACK - EXT. NA SILNICI - NOC

Po silnici se klikatě vlní CYKLISTA na starém kole. Za chvíli se kolo stáčí doprava a cyklista zajíždí do škarpy, kde se vymlátí. Ztěžka se zvedá na nohy a škrábe ven.

17 FLASHBACK - EXT. ŽELEZNIČNÍ PŘEJEZD - NOC

Vidíme CYKLISTU, jak teď spokojeně spí, kolo položené vedle něj - v kolejišti.

18 FLASHBACK - INT./EXT. U PŘEJEZDU - DEN

Ručička tachometru stále stoupá. Tvář Ženy za volantem je napjatá.

Děti se stále přetahují na zadním sedadle o hračku.

Světla u přejezdu zlověstně blikají.

Auto už je u přejezdu, Žena za volantem ještě víc zadupne plynový pedál.

MRTVOLKA: OBRAZ ZAMRZNE.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH (V.O.)
(do ticha)
Sebevražda je to největší klišé.

19 FLASHBACK - INT./EXT. U PŘEJEZDU - DEN

PRÁSK! Vlak naráží do auta.

Žena za volantem i obě děti vyletí ze svých míst do strany.

Vlak roluje auto před sebou.

20 FLASHBACK - EXT. NA PŘEJEZDU - DEN

Muže v obleku už nevidíme - místem, kde ležel, teď projíždí vlak.

21 FLASHBACK - EXT. ŽELEZNIČNÍ PŘEJEZD - DEN

Vidíme POLICEJNÍHO FOTOGRAFA, který fotí

rozsekané kolo Cyklisty.

DRÁŽNÍ INSPEKTOR projde kolem něj. V rukou, na kterých má gumové rukavice, nese zakrvácené přední kolo.

22 FLASHBACK - EXT. U PŘEJEZDU - DEN

Vlak po srážce s autem skřípavě brzdí a kus kovu, který z auta zbyl, se pomalu zastavuje.

23 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - LOŽNICE - NOC

Hlava Rudolfa Macha ležící na polštáři. Stejný výraz.

RUDOLF MACH (V.O.)
Nemůžu spát. Myslim na všechny ty
lidi...co mě nenávidí.

Aniž bychom uhnuli z Rudolfa Macha, po jeho tváři, která stále má jeden a ten samý výraz, přejede celá paleta temné a světlé barvy. Rudolf Mach probdíl noc. Je ráno.

RUDOLF MACH (V.O.)
Vím, co si teď říkáte. Říkáte si:
co tenhle člověk může mít ze
života? Jmenuje se Julie.

24 INT. PŘED BYTEM JULIE - DEN

ZAKLEPÁNÍ NA DVEŘE.

Rudolf Mach stojí přede dveřmi a čeká. Slyší zpoza dveří KROKY. Někdo jde ke dveřím.

RUDOLF MACH (V.O.)
Julie změnila můj život.

Otevřou se dveře, ale nikdo v nich nestojí. Rudolf Mach se podívá dolů a teprv teď před sebou vidí asi pětiletou holčičku. Je to ELIŠKA. Zírá na něj.

RUDOLF MACH
Ahoj. Máš doma maminku?

Za Eliškou se objevuje Julie. Je obyčejná v tom nejkrásnějším slova smyslu. Vlasy má sčesané dozadu, pronikavý výraz, který teď upírá na Rudolfa Macha. Pro Rudolfa Macha je to láska na první pohled.

JULIE
Nemáme zájem.

Zabouchne před Rudolfem Machem dveře. Rudolf Mach je zaražený. Chvíli jako by nevěřil tomu, co viděl. Znovu zat'uká. Dveře se otevírají skoro vzápětí, znovu v nich stojí Julie, ztrácející nervy.

JULIE
Nerozuměl jste?

RUDOLF MACH
Omlouvám se, ale já nic neprodávám.

JULIE
Tak co tu chcete?

RUDOLF MACH
Jsem od Českých drah, paní.

Julie se zahledí na Rudolfa Macha. Opře se o dveře.

25 INT. BYT JULIE - DEN

Rudolf Mach si sedá na gauč. Pokládá desky na stolek před ním. Rozhlíží se po místnosti. Všimá si

PRÁZDNÝCH MÍST NA ZDI,

kde ještě nedávno byly fotografie.

(POKRAČUJE)

Na stolku před ním leží

OBRÁCENÝ RÁMEČEK.

Rudolf Mach se po něm natáhne a podívá se na něj. Rámeček je prázdný.

Rudolf Mach se ohlédne do strany - všimne si, že na druhé straně místnosti stojí Eliška. Upřeně na Rudolfa Macha hledí. Ten, jako by byl přistižen, odloží rámeček zpátky na své místo.

RUDOLF MACH

Ahoj. Jak se jmenuješ?

Eliška vzápětí odběhne. Rudolf Mach pokývá hlavou a stáhne rty.

Přichází Julie. Nese šálek kávy.

RUDOLF MACH

Děkuju, ale to jste nemusela.

JULIE

Ta je pro mě.

Rudolf Mach se zarazí. Znervózní. Julie si sedá naproti a pokládá kafe na stůl.

Rudolf Mach zalistuje v deskách. Jako by si něco uvědomil, vzhledne k Julii.

RUDOLF MACH

Máte moc krásnou dceru.

Julie se na něj dívá. Nic neříká.

RUDOLF MACH

Než začnu, dovolte, abych vám vyjádřil upřímnou soustrast nad vaší ztrátou.

Julie sevře rty. Dívá se neústupně na Rudolfa Macha.

Rudolf Mach znejistí a vrací se k deskám. Listuje v nich jen tak nazdařbůh, spíš než za nějakým cílem.

RUDOLF MACH

(oči sklopené)

Asi víte, proč tu jsem. Už vám od nás nejspíš došel poštou dopis.

(POKRAČUJE)

JULIE

Došel.

Rudolf Mach překvapeně vzhlédne k Julii, jako by pro něj poznání, že člověk před ním opravdu umí mluvit, bylo šokující.

RUDOLF MACH

Všichni samozřejmě litujeme vaší ztráty, ale bohužel musíme sledovat i naše zájmy. Neuváženým chováním vašeho manžela totiž vznikla našemu podniku finanční ztráta, kterou nemůžeme jen tak přejít. Vy jako jeho...

Julie se nakloní k Rudolfu Machovi.

JULIE

Neuvážený chování. Tak říkáte tam u vás teď sebevraždě?

Rudolf Mach chvíli neví, jak na to zareagovat.

RUDOLF MACH

Vím, že teď musíte procházet těžkým obdobím, paní Kantová.

JULIE

(přeruší ho)

Proto mě pronásledujete? Protože procházím těžkým obdobím?

Rudolf Mach nic neříká.

JULIE

Ještě to není ani tejden, co umřel! A vy mi posíláte složenky a cpete se mi do dveří. Co jste sakra za lidi?

RUDOLF MACH

Váš manžel způsobil škodu na...

JULIE

Kašlu vám na škodu! Udělala jsem to snad já? Skočila jsem pod ten vlak já?

Julie se zarazí a otočí se dozadu, jako by za sebou cítila přítomnost Elišky. Rudolf Mach se snaží poslední část svého projevu oddrmolit co nejtišeji.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH

Byla jste jeho manželka. Veškeré
pohledávky přešly teď bohužel na
vás.

Julie se zoufale usměje. Opře se do gauče, na kterém sedí.
Dívá se na Rudolfa Macha.

JULIE

Výborný. Poradíte mi taky kde ty
peníze mám vzít?

Rudolf Mach mlčí. Je na rozpacích. Naproti němu Julie. Na
stolku leží káva, z níž stoupá kouř.

26 INT. V AUTĚ - DEN

Rudolf Mach nasedá do auta. Desky hodí na místo spolujezdce.
Dívá se do okna Juliina domu, ale nikdo tam nestojí. Vezme
do ruky desky a papír se jmény.

JULIE KANTOVÁ.

RUDOLF MACH (V.O.)

Zamiloval jsem se. Víím to. Jak
jinak si mám vysvětlit ten zvláštní
pocit?

To jméno ho skoro hypnotizuje. Klikne s propiskou a už má
pero nad jménem, když zaváhá. Nepřeškrtně ho. Zavře desky a
položí je zpátky na místo spolujezdce.

RUDOLF MACH (V.O.)

Trvalo to přesně šest let, tři
měsíce, dvacet osm dní a...

Rudolf Mach se podívá na hodinky.

RUDOLF MACH (V.O.)

Patnáct hodin, třicet dva minut.

27 EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - NOC

Auto pomalu přijíždí k domu. Prší. Déšť' bičuje kapotu auta
a tvoří po zemi blátivé kaluže.

Auto zastavuje. Vystupuje Rudolf Mach - nad hlavou si drží
noviny. Pospíchá k domu, když ho zastaví hlas za ním.

(POKRAČUJE)

JANA
Rudolfe! Rudolfe!

Rudolf Mach se otočí. Noviny už jsou tak promáčené, že se mu konce přilepují na hlavu. Stojí před ním Jana - ne moc chytrá, ne moc hezká, ale hodná. Podává Rudolfovi dopis.

JANA
Tohle vám dneska přišlo. Pošt'ačka
to nechala u nás.

RUDOLF MACH
Díky.

JANA
Je to trochu promočený. Omlouvám
se.

RUDOLF MACH
Nic se neděje.

Rudolf Mach jde směrem ke svému domu. Jana jde pořád za ním. Je už celá promočená. Musí zvyšovat hlas, aby přehlušila zvuk deště.

JANA
Už mě zná. Ví, že vám s tím nic
neudělám a že vám to vždycky
předám.

RUDOLF MACH
Běžte už domů. Budete nemocná.
Podívejte se na sebe, jste celá
promáčená.

Jana se usměje. Musí přivírat oči přes všechn ten déšť', který ji stéká po čele.

JANA
Vy už taky.

Rudolf Mach vytahuje klíče od domu. Otevírá dveře. Otočí se na Janu, která tam stojí v dešti.

RUDOLF MACH
Dobrou noc.

Zavře dveře.

Jana si zarovná vlasy za uši a chvíli se na dveře dívá. Pak natočí hlavu směrem odkud přišla.

28 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - NOC

Desky leží na stole. Vedle nich jsou vodou nasáklé noviny.

Rudolf Mach vychází z koupelny a cestou si utírá vlasy do ručníku.

Sedne si ke stolu a pohled mu chtě nechtě pořád směřuje k deskám. Sevře rty a desky si přitáhne k sobě. Otevře je.

JULIE KANTOVÁ. Černé na bílém.

Povzdechne si a rukama si promne obličej. Hlavu natočí na okno, po kterém stéká voda. BUBNOVÁNÍ DEŠTĚ JE INTENZIVNĚJŠÍ A INTENZIVNĚJŠÍ AŽ V OBRAZE NENÍ NIC NEŽ TENTO ZVUK.

29 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - NOC

Na stole přistanou Zlaté stránky.

Vidíme ruce, které jimi listují.

Prst sjíždí po příjmeních začínajících od "K" až se zastaví na

KANTOVÁ, Julie. Jméno už je zakroužkované.

Oči Rudolfa Macha se rozšíří.

30 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - OBÝVÁK - NOC

Zády k nám stojí Rudolf Mach. V ruce drží telefon. SLYŠÍME VYZVÁNĚCÍ TÓN a v pozadí stále BUBNOVÁNÍ DEŠTĚ. Už chce telefon položit, když se ozve LUPNUTÍ. Někdo je na druhém konci.

JULIE (M.O.)

Prosim?

RUDOLFOVA RUKA SVÍRAJÍCÍ SLUCHÁTKO, pevně přitisknuté k uchu.

JULIE (M.O.)

Haló? Kdo je tam?

CHVÍLI JE TICHU. SLYŠET JE JEN SKORO NEZNATELNÝ DECH JULIE.

Rudolf Mach přibouchne sluchátko zpátky do telefonu. Zůstává stát v přítmí málo osvětleného pokoje. Oběma rukama si přejeđe po spáncích.

31 INT. DŮM JANY - NOC

Jana stojí ještě mokrá u okna a dívá se na dům Rudolfa Macha. V POZADÍ SLYŠÍME CINKAT NÁDOBÍ.

JAROSLAV
Co tam pořád děláš?

Janu to vytrhne ze snění. Otočí se za JAROSLAVEM. Je to její otec. Starý, v invalidním důchodu, je cítit močí. Je to hrozný popis, ale postavu Jaroslava úplně vystihující.

JANA
Nic.

JAROSLAV
Tak pojd' už si sednout. Už mám hlad, sakra.

JANA
Už jdu.

Jana zatáhne závěsy a jde ke stolu. Sedne si.

JAROSLAV
Pořád nalepená na vkně. Jako tvoje matka.

JANA
Omlouvám se.

JAROSLAV
A jídlo budu nosit já nebo co?

Jana se zvedne od stolu a jde ke sporáku. Přinese ke stolu hrnec.

Jaroslav sundá pokličku a položí ji na stůl. Začne si nabírat na talíř brambory.

JAROSLAV
Brambory. Každý boží den furt jen brambory.

Jaroslav napíchne bramboru na vidličku a ochutná. Zbledne a vrhne na Janu nepříjemný pohled. Jana si chce nabírat z hrnce, když zvedne oči ke svému otci.

Jaroslav se odsune od stolu tak prudce, že židle na podlaze zavrže. Dojde k Janě s vidličkou, na které je brambora. Jana se nezmůže na sebemenší odpor.

(POKRAČUJE)

JAROSLAV

Na!

Jaroslav ji narve vidličku s bramborou do pusy. Drží Janu za hlavu, ta se trochu vzpouzí.

JAROSLAV

A ted' mi řekni, co je špatně! Co?

JANA

Nevim.

JAROSLAV

Nevíš?

JANA

Ne.

Jaroslav mrští vidličkou o stůl až všechno nádobí na stole zacinká.

JAROSLAV

Takže ti nepřijde, že je to studený jak psí čumák? Ne?

Jana mlčí. Oči se jí zalévají slzami.

JAROSLAV

Neumíš mluvit, nebo co? Si snad už úplně blbá, že neumíš ani mluvit?

Janě tečou slzy po tváři. Na hlavě ji od Jaroslava přistane silný pohlavek. Jana mlčí.

JAROSLAV

Tak slyšíš mě?

Jsme na Janině tváři, která jen poslouchá všechny nadávky.

JAROSLAV (M.O.)

Krásnou dceru jsme to vychovali, Maruško! Vidíš to? Vidíš? Jak se stará o svý starý rodiče?

Jana vzlyká uvnitř.

JAROSLAV (M.O.)

Utrápí mě. Utrápí mě, jako utrápila tebe! Slyšíš? Utrápí mě.

Tvář tiše vzlykající Jany se nepatrně natočí směrem do kuchyně, kde

V OKNĚ

vidí dům Rudolfa Macha.

32 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KOUPELNA - NOC

-- Zrcadlo se zaklapne a odhalí detail obličeje Rudolfa Macha. Prohlíží se v něm. Natáčí hlavu doleva a doprava, prstem si sahá do nosu.

-- Čistí si zuby. Má je vyceněné jak nějaká šelma.

-- Kloktá si. Hlavu má zakloněnou dozadu. Vyplivne a otře si pusou do ruky. Ještě poslední pohled na sebe do zrcadla a je konec večerního rituálu.

-- Odchází z koupelny a zhasíná světlo. Na chvíli zůstáváme ve tmě.

33 INT. SUPERMARKET - DEN

PÍPÁNÍ ČÁROVÝCH KÓDŮ. Vidíme jmenovku se jménem JULIE.

Julie bere z pásu jednu věc za druhou a projíždí čárové kódy. Jako by tam ani nebyla. Duchem nepřítomná.

JULIE
Třistaosmdesát.

Julie vezme od Zákaznice 1 peníze a otevře kasu. Beze slova vrátí peníze.

Natočí se bokem od řady a sáhne pod sebe pro láhev minerálky. Odšroubovává víčko.

V řadě stojí VELKÝ CHLAP, který to pozoruje a kroutí hlavou.

ZÁKAZNICE 1
Nashledanou.

Velký chlap mávne rukou směrem k Julii a odfrkne si.

VELKÝ CHLAP
To je neuvěřitelný. Vidíte to?

Julie se otočí. Zašroubuje minerálku a položí ji na zem.

VELKÝ CHLAP
Mohla byste hejbnout zadkem,
ženská? Lidi tady čekaj.

(POKRAČUJE)

JULIE

Omlouvám se.

VELKÝ CHLAP

To je šílený. Už tady čekám deset minut a vy si do toho ještě dáváte pauzu.

Julie začíná brát jeho věci z pásu a projíždí kódy. PÍP. PÍP. PÍP.

VELKÝ CHLAP

Člověk aby si vzal dovolenou, když chce u vás nakoupit.

Julie se na moment zastaví, než projede čárový kód. Pak pokračuje. PÍP. PÍP. PÍP.

Julie sáhne za oddělovač nákupu na pásu a vytáhne láhev vína od zákazníka v řadě.

VELKÝ CHLAP

To už ne.

Julie projede čárový kód a pak se zatváří překvapeně. Nasadí omluvný výraz.

JULIE

Jejda! Strašně se omlouvám.

VELKÝ CHLAP

Udělalala jste to schválně!

Julie vytáhne mikrofon zpoza pultu.

JULIE

Storno na pokladnu číslo 4.

Velký chlap se otáčí kolem sebe a hledá podporu u ostatních zákazníků v řadě.

VELKÝ CHLAP

Viděli jste to? Udělala to schválně!

Otočí se k Julii, která čeká na kase a dívá se na něj. Neuhýbá pohledem. Místo toho jako by se ho snažila ještě víc vydráždit, sáhne pod pult znovu pro minerálku. Napije se - pořád s pohledem upřeným na Velkého chlapa. Zašroubuje víčko a položí minerálku zpátky.

(POKRAČUJE)

JULIE
Minutku strpení.

VELKÝ CHLAP
To si ze mě děláš prdel, ty krávo.

RADIM, v sáčku a s vysílačkou v ruce, se objevuje za kasou Julie. Je to místní securit'ák. Zarostlý, s náušnicí v uchu.

RADIM
Děje se něco?

VELKÝ CHLAP
Jo, to bych řek, že se děje! Tahle kráva mě tady schválně zdržuje.

RADIM
Laskavě se uklidněte, pane.

VELKÝ CHLAP
Já jsem úplně klidnej!

Julie sedí za kasou a nic neříká.

34 INT. SUPERMARKET - KANCELÁŘ VEDOUČÍHO PRODEJNY - DEN

Za stolem sedí v košili a kravatě FRANTIŠEK VILMAN, vedoucí prodejny. Oči má sklopené do papírů na stole, když se ozve ZAKLEPÁNÍ NA DVEŘE. Zvedne hlavu.

FRANTIŠEK VILMAN
Dále.

Otevřou se dveře. Stojí v nich už domů oblečená Julie.

JULIE
Prej se mnou chcete mluvit.

FRANTIŠEK VILMAN
Ano, sedněte si.

Julie nerada vejde a sundává si kabát.

JULIE
Musím vyzvednout dítě. Nemůžu tu bejt dlouho.

FRANTIŠEK VILMAN
Nezdržim vás.

Julie se posadí do židle naproti Františku Vilmanovi. Dívají se jeden na druhého.

(POKRAČUJE)

FRANTIŠEK VILMAN
Je všechno v pořádku, Julie?

JULIE
Cože?

FRANTIŠEK VILMAN
Jestli je všechno v pořádku.

JULIE
Jo. Všechno je v pořádku. Už můžu
jít?

FRANTIŠEK VILMAN
Podívej, Julie, já chápu, že to máš
ted' těžký, potom co...

František Vilman se zarazí. Je na rozpacích.

JULIE
Jsem v pohodě, Františku.

FRANTIŠEK VILMAN
Můžeš si vzít na pár dní volno. Co
ty na to?

JULIE
Nepotřebuju volno. Potřebuju
peníze.

Julie se zvedá a odchází. Zavírá za sebou dveře. František
Vilman zůstává sedět u stolu.

35 EXT. PŘED SUPERMARKETEM - PARKOVIŠTĚ - DEN

Julie jde po parkovišti ke svému autu. ZVONÍ JÍ MOBIL. Sahá
do kabelky a vytahuje ho. Podívá se na na volajícího a
zakroučí hlavou.

JULIE
(pro sebe)
Sakra!

Přijme hovor. V kabelce štrachá klíče, s mobilem u ucha. Je
při tom dost neobratná.

JULIE
Ahoj. Ne, už jsem na cestě.
Skončila jsem pozdě v práci. Za
chvíli jsem tam. Dobře. Dobře.

Ukončí hovor. Když chce mobil schovat do kabelky, vypadne ji
z ruky a přistane na zemi.

(POKRAČUJE)

JULIE

Sakra!

Sklání se pro mobil k zemi. Ulízne si přitom vlasy.

RUDOLF MACH (V.O.)

Všechno v pořádku?

Julie se otočí a vidí kousek od sebe stát Rudolfa Macha. V ruce má igelitku s nákupem. Trčí z ní velká francouzská bageta. Julie se zvedá ze země i s mobilem.

JULIE

(nakvašeně)

Ne, nic není v pořádku.

RUDOLF MACH

Pardon.

Rudolf se otáčí a je na odchodu. Julie po něm čím dál víc pokukuje.

JULIE

Neznáme se?

Rudolf Mach se otočí k Julii.

RUDOLF MACH

Co prosím?

Julie trochu zamžourá, jako by se ujišťovala.

JULIE

Byl jste u mě doma. Jasně, že jste to vy.

Rudolf Mach hraje poznání.

RUDOLF MACH

Minulý týden. Už si vzpomínám.

JULIE

Doufala jsem, že už vás nikdy v životě nevidím.

Rudolf Mach je z upřímnosti a bezprostřednosti těch slov trochu zaražený.

RUDOLF MACH

(opatrně)

Tak to se asi omlouvám, že jsem vás zklamal.

(POKRAČUJE)

JULIE

Co? Přišel jste mi zlomit malíček
nebo tak něco?

Vyndá z kabelky klíče od auta a jde dál.

RUDOLF MACH

(pousměje se)

Ne, to ne. Nejsem teď v práci.
Bydlím tady nedaleko.

JULIE

(ironicky)

Tomu říkám náhoda.

Julie jde ke svému autu a už pár metrů před ním vidí, že je nakloněné ke straně. Přidá do kroku a tvář se jí stáhne do nevěřící grimasy.

JULIE

To snad ne! Ten hajzl!

Julie se dívá na pneumatiky. Vidíme, že jsou prořízlé.

JULIE

Doprdele!

Julie si prohrábne vlasy. Odhodí kabelku na kapotu auta a opře se o něj.

K Julii pomalu přijíždí auto Rudolfa Macha. Rudolf Mach vykukuje z okénka. Prohlíží si auto i bezradnou Julii, která se opírá o kapotu.

RUDOLF MACH

Stalo se něco?

Julie se na něj podívá a chvíli jako by přemýšlela, jestli se s ním bavit. Je zamračená.

JULIE

Nějakej hajzl mi prořízl
pneumatiky.

RUDOLF MACH

Můžu nějak pomoci?

JULIE

Ne. Jsou v háji všechny čtyry. Leda
že byste v kufru vozil čtyři
rezervy.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH

Bohužel.

JULIE

Jasně.

Julie vytahuje mobil.

RUDOLF MACH

Kam voláte?

Julie se nevraživě podívá na Rudolfa Macha.

JULIE

Mojí tchýni. Měla jsem u ní
vyzvednout dítě.

RUDOLF MACH

Je to daleko? Hodim vás tam. Nikam
nepospíchám.

Julie se na něj dál nevraživě dívá. Nic neříká. Rudolf Mach
stočí pohled pryč od ní a pomalu se rozjíždí.

RUDOLF MACH

Jenom jsem se snažil bejt milej.

Julie zaklapne mobil a ohlédne se za pomalu odjíždějícím
autem.

36

INT. AUTO RUDOLFA MACHA - DEN (ZA JÍZDY)

Rudolf Mach sjíždí pohledem ze silnice na Julii, která sedí
na místě spolujezdce. Prohlíží si chvíli její profil. Julie
se dívá pod sebe - cvaká esemesku na mobilu. Pak zvedne
hlavu a přeměří si Rudolfa, věnujícího se řízení, pohledem.

JULIE

Kde jste říkal, že to bydlíte?

Rudolf se na ní nervózně podívá.

RUDOLF MACH

Vlastně tu nebydlím.

Rudolf vycítí pohled Julie.

RUDOLF MACH

Jsem tu na služební cestě.

(POKRAČUJE)

JULIE
Na služební cestě?

Julie stočí pohled k bočnímu oknu.

JULIE
(spíš pro sebe)
Předpokládám, že vlakem.

Rudolf Mach poznámku nicméně zaregistruje. Kradmo mrkne po Julii, dívající se z okna. Julie se pro sebe usměje.

RUDOLF MACH
Pobavilo vás to?

Julie se pořád usmívá. Podívá se na Rudolfa Macha.

JULIE
Víte, koho mi připomínáte?

RUDOLF MACH
Ne.

JULIE
Výběrčí daní. Ty z těch pohádek a
historickéj filmů. Víte, co myslím?

Rudolf Mach se zamyslí, ale k Julii se neotočí.

RUDOLF MACH
Myslím, že vim.

JULIE
V těch pohádkách dostali vždycky na
prdel.

RUDOLF MACH
Aha.

JULIE
A nebylo to proto, že brali chudejm
peníze. To taky, ale nebyl to ten
hlavní důvod.

Rudolf Mach trochu znervózní za volantem. Podívá se do
zpětného zrcátka a my vidíme odraz jeho nervózních očí.

JULIE
Chcete vědět proč? Protože
zastupovali krále. Byli jeho
prodlouženou, hamižnou rukou, která
jim sužovala život. Poskokové
systému.

RUDOLF MACH

Vy jste si asi v dětství pohádky
moc neužívala, co?

JULIE

Nikdy nejde o pěšáky. Vždycky jde o
víc. Zničit se musí samotný
princip.

Rudolf mrkne na Julii, která se svým monologem trochu
rozpálila. Usměje se, jako by si uvědomovala, že se přestala
ovládat.

JULIE

Už moc plácám, co?

RUDOLF MACH

Ne. Klidně pokračujte.

Julie se otočí bokem. Dívá se oknem ven na ubíhající silnici
a mlčí.

37 EXT. PŘED DOMEM JARMILY PÁNKOVÉ - DEN

Auto Rudolfa Macha pomalu přijíždí k chodníku, kde
zastavuje. Vedle sebe je tu naštosováno hodně malých domků.

38 INT./EXT. - V AUTĚ - DEN

Julie vystupuje z auta. Nahne se ještě dovnitř, než za sebou
zavře dveře.

JULIE

Díky za odvoz. A omlouvám se za ty
řeči. Někdy mi trochu cvakne.

RUDOLF MACH

(křečovitě se usměje)
Komu ne? Potřebujete ještě někam
hodit?

JULIE

Ne, díky. Už to nějak zvládnou.

Rudolf Mach se usměje a podívá se na ni. Julie odchází.

Sleduje ji přes čelní sklo, jak jde k jednomu domku a
zat'uká na dveře. Vidí, jak se dveře otevírají a z nich
vychází JARMILA PÁNKOVÁ, Juliina tchýně. Za chvíli ze dveří
vychází i malá Eliška.

(POKRAČUJE)

Rudolf Mach vidí, jak Jarmila Pánková na Julii gestikuluje, aby šla dovnitř. Ta kroutí hlavou. Jarmila Pánková ji ale chytí za ruku, Julie se nakonec nechá přesvědčit a vejde.

Rudolf Mach si odlomí kus francouzské bagety a zakousne se do ní. Zatímco žvýká, nepřestává pozorovat dům.

39 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC

CVAK!

Na dřevěných schodech vedoucích do sklepa vidíme stát Rudolfa Macha, který drží ruku u vypínače. Je to spíš jeho silueta, co vidíme.

Světlo žárovky nabíhá postupně - vlákna uvnitř žárovky se jen neochotně nažhávají.

Dole se nám zjeví postel, která je už umístěna u zdi.

40 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC

Rudolf Mach táhne po místnosti oranžové křesílko. Postaví ho na místo a pak pohledem zkontroluje. Posune ho ještě trochu do strany.

41 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC

Všude leží rozervané Ikea krabice.

Rudolf Mach drží v ruce nohu od malého stolečku. Přidrží plochu stolu dole na zemi a snaží se nemotorně nohu na stůl namontovat. Nejde mu to. Zkontroluje díрку a profoukne ji. Potí se mu čelo.

42 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC

Stolek už stojí u zdi. OZÝVAJÍ SE RÁNY KLADIVEM.

Rudolf Mach je už jenom v tílku a usilovně tluče kladivem do malého nočního stolku.

BUCH! BUCH! BUCH! BUCH!

Otře si rukou čelo a rozhlédne se po místnosti. Vydýchává se.

Pohled na postel a stolek v rohu mu udělal radost. Usměje se a znovu bere do ruky kladivo.

(POKRAČUJE)

BUCH! BUCH! BUCH!

STŘIH NA:

43 EXT. PŘED SUPERMARKETEM - PARKOVIŠTĚ - DEN

Buch! Julie zaklapne rozčileně kufr auta. Vedle ní stojí Policista a prohlíží si rozbité boční okénko.

POLICISTA

Kolik bylo, když jste odtud
odcházela?

Julie vydechne. Je vidět, že už ji konverzace nebaví.

JULIE

Asi kolem půl šestý, šestý. Říkám
vám to už asi postý. Jela jsem
vyzvednout dítě.

POLICISTA

Kam vás nakonec odvezl váš známý.

JULIE

Přesně tak.

Policista se podrbe na hlavě.

POLICISTA

Budu k vám upřímný, paní Kantová.
Moc nadějí si nedělejte. Vypadá to
na nějakýho vandala nebo
bezdomovce, co zkusil štěstí.

JULIE

Jak to můžete vědět?

POLICISTA

Věřte mi, že kdyby to byl profík,
vypadalo by vaše auto jinak, paní
Kantová. A nebo by tady vůbec
nebylo.

JULIE

Fajn. Tak proč se místo těhle keců
nepodíváme na záznam z kamery?

Policista se nad prudkostí Julie zastaví a podívá se na ni s výrazem z kategorie opravdu-se-mnou-budete-mluvit-takhle?

Otočí se směrem ke kameře v dálce a ukáže na ni.

(POKRAČUJE)

POLICISTA

Myslíte támhletu kameru?

JULIE

Jo, támhletu kameru. Já bych toho hajzla poznala.

POLICISTA

Paní Kantová, tyhle kamery jsou tady jen jako dekorace. Fungujou jenom přes den a na noc se vypínají. Žádný záznamy. A i kdyby, tyhlety kamerky jsou tak mizerný, že byste neviděla víc než černobílou šmouhu.

Julie v sobě zadusí vztek. Podívá se na Policistu a pak skončí pohledem na rozbitém bočním okénku.

44 INT. DŮM JULIE - DEN

Julie odemyká dveře a vchází spolu s Eliškou dovnitř. Elišku nese v náručí. V ruce drží i poštu.

JULIE

Tak šup dolů. Udělám něco k jídlu a pak se spolu na něco mrknem, co ty na to?

Spustí Elišku na zem, ta ale nijak nereaguje. Přitiskne si k tělu svého plyšového medvídka a odchází z chodby. Julie ji mrzutě sleduje.

Pak se podívá na poštu, co drží v ruce. Kromě reklamních věcí je tam i obálka. Julie se zarazí. Všechno ostatní kromě obálky pokládá na stolek. Zaboří do obálky prsty a rozdělá ji. Čte a my vidíme, že v ní narůstá beznaděj. Dopis pak položí k věcem na stolku a promne si oči.

45 INT. DŮM JULIE - OBÝVÁK - NOC

V televizi běží animovaný seriál (Tom a Jerry). Sledujeme, jak Tom dostává nakládačku. Světlo obrazovky ozařuje tvář malé Elišky, která před ní sedí. Vedle leží její plyšák.

Julie ji pozoruje z gauče. Tu a tam mrkne i na televizi.

JULIE

Nemáš ještě hlad?

Eliška nic neříká. Jako by ji televize hypnotizovala.

(POKRAČUJE)

JULIE

Jak bylo ve školce? Co jste dělali?

Žádná odpověď'. Julie se bezradně podívá kamsi do strany.
Zvedne se a odchází.

JULIE

Fajn.

46 INT. DŮM JULIE - KUCHYŇ - NOC

Julie sedí u stolu a kouří cigaretu. V pozadí slyšíme televizi z obývacího pokoje. Vyfoukne kouř na dopis, co leží na stole. Julie se na něj podívá jako by to byla časovaná bomba a ne jen obyčejný dopis. Pak ZAZVONÍ TELEFON. Julie přivře oči. Snaží se uklidnit.

47 INT. DŮM JULIE - CHODBA - NOC

Julie zvedne sluchátko. Nic ale neříká. Čeká. Na druhém konci je taky klid. Slyšet je jen dýchání. Julie telefon prudce zavěsí.

ZATMÍVAČKA.

RUDOLF MACH (V.O.)

Nemůžu bez toho telefonu usnout. Je to můj prášek na spaní.

ROZTMÍVAČKA:

48 INT. DŮM JULIE - KUCHYŇ - NOC

V popelníku dohořívá cigareta.

RUDOLF MACH (V.O.)

Zvláštní je, že si myslím, že ona to už cítí taky tak.

49 INT. DŮM JULIE - OBÝVÁK - NOC

V televizi ještě pořád běží Tom a Jerry. Na zemi leží spící Eliška. Televize se vypne. Julie položí ovladač na stůl a opatrně zvedne Elišku do náruče.

50 INT. DŮM JULIE - CHODBA - NOC

Julie nese Elišku v náruči chodbou. Po tváři jí tečou slzy, které ale jako by vytryskly proti její vůli. Tvář má zatvrzelou. Pevnou.

RUDOLF MACH (V.O.)
Můžou být dva lidi osamělejší a
zoufalejší než my dva?

51 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - OBÝVÁK - NOC

Rudolf Mach pomalu spouští telefon od ucha. Položí ho a dlouze se na něj zadívá.

52 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC

Rudolf schází dolů ze schodů a cestou sundává z umělé květiny cenovku. Dojde až ke stolku a květinu postaví do plastové vázy.

53 INT. KANCELÁŘE - DEN

Rudolf Mach sedí za stolem a listuje katalogem. Něco ho v něm upoutá. Nadzvedne katalog a vidíme, že je to katalog s povlečením na postele. Něco si uvědomí.

54 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN

Na zem přistane plechovka s barvou.

55 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN

Váleček, už celý zacákaný od oranžové barvy, přejeđe po zdi.

Vidíme Rudolfa Macha, stojícího na židli z kuchyně, jak soustředěně s válečkem přejíždí nahoru a dolů. Po levé straně už je vidět zasychající oranžová barva, vpravo od něj je stále ještě špinavá bílá.

RUDOLF MACH (V.O.)
Je to bláznivý nápad. Ale nejsou
všechny nápady, co za něco stojí,
bláznivé?

56 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - VEČER

Díváme se na ručně kreslený plán místnosti, kde vidíme Rudolfovým stylem zakreslenou polohu postele, stolku i záchodu.

RUDOLF MACH (V.O.)

Vím, že přijde doba, kdy prášky na spaní přestanou zabírat a já nebudu moct spát. Každý správný doktor vám řekne, že zvýšit dávku prášků není řešení.

Papír jde dolů a před námi se odhalí výsledná realizace toho, co bylo na papíře - postel u zdi, vedle ní noční stolek, vlevo větší stolek s umělou květinou a záchod s paravanem vpravo. Celé v oranžovém tónu.

Rudolf Mach, s plánem v ruce, skoro až nábožensky obdivně pozoruje svůj výtvar.

RUDOLF MACH (V.O.)

Ale to je přesně to, co potřebuju - zvýšit dávku.

57 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - NOC

Rudolf Mach, v legrační zástěře se siluetou svalnatého těla, seká na prkénku na drobno zeleninu. Má dobrou náladu. Sekání mu jde od ruky - je vidět, že ho vaření baví. Nasype zeleninu na pánev, která trochu zasyčí.

OZVE SE ZVONEK. Rudolf Mach chytne pánev do ruky, trochu s ní zakvedlá a položí zpátky. Popadne utěrku a jde ke dveřím.

58 EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - NOC

Rudolf Mach otevře dveře a vidí před sebou stát

JANU,

kteřá v ruce drží pár reklamních letáků.

JANA

Ahoj.

RUDOLF MACH

Ahoj.

Rudolf Mach si teprve teď všimne podlitiny pod pravým okem Jany.

(POKRAČUJE)

JANA

Přinesla jsem vám poštu. Dnešní.

Rudolf Mach se podívá na papíry, které drží v ruce.

RUDOLF MACH

Jsou to jen letáky. Co s nima mám dělat?

JANA

Omlouvám se. Nechtěla jsem je vyhazovat. Kdyby vás v nich náhodou něco zaujalo.

RUDOLF MACH

Klidně je vyhazujte.

JANA

Dobře.

Jana se otočí a zklamaně odchází. Rudolf Mach se za ní chvíli dívá s výčitkou ve tváři. Zastaví ji.

RUDOLF MACH

Počkejte. Už jste večeřela?

Jana se otočí k Rudolfovi. Je trochu na rozpacích.

JANA

Ne.

59 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - NOC

Na kuchyňské lince leží rozprostřené reklamní letáky z předešlé scény. Padají na ně bramborové slupky.

Jana sedí u stolu a rozhlíží se po bytě. Dívá se i na záda Rudolfa Macha, který před ní škrábe brambory. Pohled ji zůstane na

KRABICÍCH SROVNANÝCH PŘEDE DVEŘMI DO SKLEPA.

RUDOLF MACH (M.O.)

Ještě chvílku to potrvá. Dal jsem teď teprv vařit vodu.

Jana nechápavě pozoruje krabice.

JANA

Stěhujete se?

Rudolf Mach se překvapeně otočí.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH

Cože?

Podívá se směrem, kam se dívá Jana a pochopí. Usměje se.

RUDOLF MACH

Jo, tohle. Ne, jen uklízím sklep.
Spousta krámů, co?

JANA

Co je v těch krabicích?

RUDOLF MACH

Ani nevím. Zatím jsem neměl čas je
všechny prohlídnout. Bude tam asi
spousta máminejch krámů.

Jana se zvedne ze židle a jde ke krabicím.

JANA

Co s nima budete dělat?

RUDOLF MACH

S kým?

JANA

S těma krabicema. Až uklidíte
sklep. Vráťte je zpátky?

RUDOLF MACH

Asi je vyhodím.

JANA

Vyhodíte? Ale co když je v nich
něco, na čem vaší mamince záleželo?

RUDOLF MACH

Je mrtvá. Myslím, že už jí nic
nechybí.

Jana chvíli jako by to zpracovávala v hlavě. Přejede prstem
po zaprášené krabici.

JANA

To je asi pravda.

Rudolf Mach nese na stůl talíře a podívá se na Janu, která
stále klečí u krabice. Chvíli neví, jestli se má zeptat.

RUDOLF MACH

Co se vám stalo?

Jana se otočí a v tu ránu se zastydí. Odvrátí se hned zpátky
a postaví se.

(POKRAČUJE)

JANA

Uklouzla jsem a praštila se do umyvadla.

RUDOLF MACH

Do umyvadla?

JANA

Jo. Jsem nešikovná. Táta mi to pořád říká a asi je to pravda.

RUDOLF MACH

Bolí to?

Jana se stále neotáčí. Stojí před dveřmi do sklepa zády k Rudolfovi.

JANA

Ted' už ani ne. Ze začátku to bylo horší.

RUDOLF MACH

Nevypadá to moc jako rána od umyvadla.

Jana nic neříká. Pořád je zády.

JANA

Tam dole by mohl bejt přima promítací sál.

RUDOLF MACH

Cože?

JANA

Ve sklepě. Mohl byste se pak koukat na starý filmy a jíst u toho popcorn. To by bylo fajn.

RUDOLF MACH

To je docela dobrej nápad.

JANA

Byl byste pak vlastní promítač i divák.

RUDOLF MACH

Budu o tom přemýšlet.

V hrnci se už vaří brambory. Rudolf Mach jednu napíchne na nůž.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH
Vlastně už ale mám s tím sklepem
něco v plánu.

Jana se vrací zpátky do kuchyně.

JANA
A co?

RUDOLF MACH
To je překvapení.

Jana se zatváří nechápavě.

JANA
Překvapení? Pro koho?

Rudolf Mach se pousměje a kousne si do brambory. Chvíli
bramboru v puse vychutnává.

RUDOLF MACH
Můžem jíst.

60 INT. KANCELÁŘE - DEN

Kancelářský komplex. Spousta kójí, ve kterých sedí spousta
mrmlajících lidí. V jedné z nich je Rudolf Mach. Sedí u
stolu u zapnutého počítače a listuje si v

ČASOPISE O DESIGNU.

Kolem prochází PETR ZOUHAR, nadřízený. Hodí mu na stůl
papír. Rudolf Mach zvedne překvapeně oči od časopisu.

RUDOLF MACH
Co to je?

PETR ZOUHAR
Tvůj kousek.

Rudolf Mach zvedne papír ze stolu a čte si v něm. Tvář se mu
stáhne.

PETR ZOUHAR
Svině exekutorský maj zase jednou
svátek.

RUDOLF MACH
Kdy?

Petr Zouhar se podívá na hodiny nad sebou.

(POKRAČUJE)

PETR ZOUHAR
Právě teď'.

Petr Zouhar odchází. Rudolf Mach zůstane pohledem viset na ručičkách hodin.

61 INT. PŘED BYTEM JULIE - DEN

Julie pospíchá po schodech směrem ke svému bytu. V otevřených dveřích vedle svého bytu potkává PANÍ WEBEROVOU, postarší paní s vykulenýma očima.

PANÍ WEBEROVÁ
Říkají, že mají povolení, paní
Kantová. Snažila jsem se je
zadržet, ale...

JULIE
Díky, paní Weberová.

62 INT. CHODBIČKA - BYT JULIE - DEN

Julie vstupuje do svého bytu. Zrovna se míjí s muži, co odnášejí gauč.

JULIE
Co to má znamenat?

Vidí, že v jejím bytě je několik mužů, ale nikdo jí nevěnuje pozornost.

JULIE
Slyší mě někdo? Kdo to tady má na
starost?

Přichází VRCHNÍ EXEKUTOR. V ruce drží desky

VRCHNÍ EXEKUTOR
Uklidněte se, paninko.

JULIE
Okamžitě vypadněte z mýho bytu!

VRCHNÍ EXEKUTOR
Už to není váš byt, v tom je právě
ten problém.

JULIE
Cože?

(POKRAČUJE)

VRCHNÍ EXEKUTOR
Tohle si můžete zatím přečíst.

Vyndá z desek jeden papír a podá jí ho. Julie mu ho vytrhne z ruky a čte. Oči jí kmitají ze strany na stranu. Vrchní exekutor jde dál do bytu. Julie ztěžka oddechuje. Vidí, jak dva exekutoři odnášejí televizi.

JULIE
Hej! Položte tu televizi! Slyšíte?

Zastaví cestu oběma exekutorům s televizí. Vrchní exekutor se znovu vrací.

VRCHNÍ EXEKUTOR
No tak, paní. Nedělejte to těžší než to je. Měla jste se starat dřív. Soud vám zabavil váš majetek. Tečka.

JULIE
(zařve)
Řekla jsem položte tu televizi!

VRCHNÍ EXEKUTOR
Paní, nepřekážejte tady.

Julie už je vzteky bez sebe, ale když promluví, mluví překvapivě klidně.

JULIE
Okamžitě tu televizi položte a vypadněte z mého bytu.

Oba exekutoři s televizí se podívají na svého šéfa. Ten jen mávne rukou směrem ke dveřím.

VRCHNÍ EXEKUTOR
(zuří)
Co čumíte? Hněte sebou, nemáme na to celý den.
(ukazovák namíří na Julii)
A vy, ženská, už mi začínáte lézt krkem! Uhněte nebo vás uhnu já!
Rozuměla jste? Tak rozuměla?

Julie zůstává stát a probodává Vrchního exekutora pohledem. Pak se pohne z místa a odchází. Před dvěma exekutory s televizí se uvolní prostor směrem ke dveřím. Mrknou pohledem mlčky na šéfa.

(POKRAČUJE)

VRCHNÍ EXEKUTOR
(zakroučí hlavou)
Zatracená práce.

Vytahuje z kapsy cigarety a zapalovač.

63 INT. KUCHYŇ - BYT JULIE - DEN

Julie bez zastavení dojde až ke kuchyňskému dřezu. Chytne do ruky rukojet' pánve a z dřezu ji vytáhne. Otočí se a vrací se zpátky do chodbičky. Z pánve ještě cestou kape voda.

64 INT. CHODBIČKA - BYT JULIE - DEN

Vrchní exekutor si právě chce zapálit cigaretu, když za sebou ucítí pohyb. Otočí se přesně v momentě, kdy mu pánev s podivně komickým zvukem přistane v obličeji. Kromě cigarety mu rána dost možná vyrazila i nějaký ten zub.

Exekutoři s televizí sledují, jak se Vrchní exekutor kácí k zemi a s ním i Julie, která mu tam uštedřuje další ránu. Exekutoři kvapně pokládají televizi na zem a jdou svému šéfovi na pomoc.

Julie se pod skučícím Vrchním exekutorem znovu napřahuje. V očích má zběsilost. Dřív než ho znovu udeří, skočí po ní exekutoři od televize a strhnou ji k zemi.

Vrchní exekutor dál skučí na zemi a drží se za hlavu.

65 INT. AUTO RUDOLFA MACHA - DEN

Policie z domu vyvádí Julii. Je spoutaná. Celý výjev pozorujeme z pohledu

RUDOLFA MACHA,

který sedí ve svém autě, zaparkovaném kousek dál v ulici. Z toho, co vidí, jako by mu bylo smutno, ale zároveň ho to něčím i rajcovalo. Rudolf Mach je divný člověk a teď už to musí všichni vědět.

RUDOLF MACH (V.O.)
Jako by mě volala o pomoc. Jako by
věděla, že jsem schopný jí dát to,
co potřebuje.

Odjíždí pomalu pryč.

66

INT. NA POLICII - DEN

Za stolem sedí Julie. Dívá se prázdným pohledem před sebe - na sobě má ještě pořád pouta. Otevírají se dveře. Dovnitř nahlédne Policista a věnuje Julii trochu opovržlivý pohled. Přidrží dveře Jarmile Pánkové, která teď vchází dovnitř.

Jarmila Pánková se dívá na Julii s pouty na ruce. Pak se otočí na Policistu, který stále ještě stojí ve dveřích. Pochopí a zavírá za sebou dveře.

POLICISTA

Pět minut.

DVEŘE SE ZABOUCHNOU. Jarmila Pánková si přisedne naproti Julii. Chvilí obě mlčí.

JULIE

Co Eliška?

JARMILA PÁNKOVÁ

Je se mnou. Vyzvedla jsem ji ve školce.

Julie dál nijak nereaguje.

JARMILA PÁNKOVÁ

Jsi v pořádku?

Julie se pousměje.

JULIE

Ne. Nejsem v pořádku.

Julie zavrtí bezmocně hlavou. Jarmila Pánková mlčí.

JARMILA PÁNKOVÁ

Proč si za mnou nepřišla?

Julie se teď na Jarmilu Pánkovou podívá.

JULIE

Kdy?

JARMILA PÁNKOVÁ

Mohla jsem ti pomoci. Nemuselo to dojít takhle daleko.

JULIE

Nestojím o tvou pomoc.

(POKRAČUJE)

JARMILA PÁNKOVÁ

Cože?

JULIE

Říkám, že nestojím o tvou pomoc.

JARMILA PÁNKOVÁ

Už jenom kvůli Elišce bys měla...

JULIE

(skočí jí do řeči)

Pro Elišku jsem úplný hovno.

JARMILA PÁNKOVÁ

Julie!

JULIE

Nestojím jí ani za mizerný slovo.
Má tě radši než mě.

JARMILA PÁNKOVÁ

Panebože, poslouchej se, co tady
říkáš! Víš, čím si to dítě muselo
projít?

Julie vybuchne a praští pěstí do stolu.

JULIE

A já snad ne? S tvým synem?

Otevřou se dveře a dovnitř nahlédne Policista. Jarmila Pánková se otočí.

JARMILA PÁNKOVÁ

Všechno v pořádku. Děkujeme.

Policista nespouští oči z Julie a pomalu zase zavírá dveře.

Julie se nahne přes stůl k Jarmile Pánkové.

JULIE

Moc pěkně to pro nás vymyslel tvůj
synáček. Jen co je pravda.

Jarmila Pánková sklopí oči.

JARMILA PÁNKOVÁ

Přestaň.

JULIE

Doufám, že je mu teď líp. Tam
někde.

(POKRAČUJE)

Jarmila Pánková se dívá jinam. Snaží se nevnímat pohled Julie, který ji čím dál víc probodává.

JULIE

Určitě na něj musíš bejt pyšná. To,
jak se vypořádal se svejma
problémama.

Jarmila Pánková se zvedne ze židle, až to na podlaze zavrže. Podívá se na Julii.

JARMILA PÁNKOVÁ

Mluvila jsem s tím exekutorem,
kterýho si napadla. Nepodá na tebe
žalobu.

Julie zakroutí očima.

JULIE

Asi jsem měla vzít větší pánev.

Jarmila Pánková přivře oči a snaží se najít v sobě klid.

JARMILA PÁNKOVÁ

Měla bys něco udělat se svým
životem, Julie. A to sakra rychle.
Začíná se ti vymykat kontrola.

Julie se snaží nedat najevo žádné pohnutí, ale stejně to z jejího pohledu vycítíme.

Jarmila Pánková odchází. Zavře za sebou dveře. Julie se zapře zády o židli a svěsí ruce do klína. Je zoufalá. Bezmocná a zoufalá - ne zrovna ideální kombinace.

67

INT. KANCELÁŘE - DEN

Rudolf Mach sedí za svým stolem. Pracuje - nebo to alespoň předstírá. Pokukuje neustále po hodinách na zdi. Ručička jako by ho hypnotizovala. OZVE SE ZA NÍM HLAS, který ho vytrhne z bloumání.

PETR ZOUHAR (M.O.)

Nejdivnější věc.

Rudolf Mach se překvapeně otočí. Je trochu polekaný.

PETR ZOUHAR

Ta tvoje ženská... ta jak ji včera
sebrali policajti.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH
Jo, vim. Co je s ní?

PETR ZOUHAR
S ní nevim, ale její dluh je zaplaceněj.

RUDOLF MACH
Cože?

PETR ZOUHAR
Dneska to přišlo z účtárny.

RUDOLF MACH
Ale jak...
(nedokončí)
Vědí, kdo to byl?

PETR ZOUHAR
Ne. Bylo to anonymní. Věřil bys tomu? Ženská skoro umlátí exekutora pánvičkou a bum - na druhéj den má po starostech.

RUDOLF MACH
(oponuje)
Nemyslim, že má po starostech...

PETR ZOUHAR
Jo? A co ty o tom asi tak můžeš vědět?

Rudolf Mach znejistí. Stáhne se a odvrátí pohled k počítači.

RUDOLF MACH
Nic.

Petr Zouhar dál pokračuje.

PETR ZOUHAR
Ani bych se nedivil, kdyby to byla nějaká superrychlá nadace, co nesnáší exekutory a podporuje každýho, kdo nějakýho sejme. Chápeš, jak to myslim?

Rudolf Mach jen zkriví ústa, ale nic neřekne.

PETR ZOUHAR
Zajímalo by mě, jestli je nějaká nadace i na nás?

RUDOLF MACH

Jestli je na exekutory, tak bude
určitě i na nás.

Petr Zouhar se zamyšleně otočí na Rudolfa Macha.

PETR ZOUHAR

To máš asi pravdu, kamaráde. To máš
pravdu.

Odchází zamyšleně od kóje Rudolfa Macha uličkou.

PETR ZOUHAR

Budem si muset dávat pořádnýho
majzla.

Rudolf Mach se za ním dívá. Pak vzhledne k hodinám. Ručička
už došla k celé. Konec. Padla. Rudolf Mach vypíná natvrdo
počítač a bere si do ruky kabát.

68 EXT. PŘED BAREM - NOC

Prší. Silně. Vidíme z dálky prosklený bar, kde na židličce
rozeznáváme Julii, která do sebe kope dalšího panáka v řadě.

Vidíme vlastně to, co vidí Rudolf Mach ze svého auta, do
kterého bubnuje déšť'.

69 INT. AUTO RUDOLFA MACHA - NOC

Tvář Rudolfa Macha je stažená skoro až do bolestivé grimasy.
Jsme tak blízko, že mu skoro vidíme v očích odrážet se bar,
který pozoruje.

70 INT. BAR - NOC

Julie do sebe kopne panáka a položí ho na bar. Je na ní už
znát pokročilá hodina a pokročilé množství alkoholu v krvi.
Přisedne si k ní SVŮDCE, což Julii jen málo překvapí. Svůdce
jí věnuje slizký úsměv.

SVŮDCE

Ahoj.

Julie neodpovídá.

JULIE

(směrem k barmanovi)

Ještě.

Svůdce si Julii přeměřuje pohledem; svléká ji pohledem.

(POKRAČUJE)

SVŮDCE

Wow! Tady je někdo rozjetej.

Julie se na něj podívá, oči jí padají pod tíhou alkoholu.

SVŮDCE

Co tak hezká ženská dělá sama v baru?

JULIE

Zkus hádat.

SVŮDCE

A vostrá je.

Julie se na něj opilecky zakření a kopne do sebe panáka.

STŘIH NA:

71 INT. ZÁCHODKY V BARU - NOC

Otevřený záchodek. VZDECHY. STÉNÁNÍ. Spíš mužské než ženské. Svůdce přidržuje Julii kolem hrudníku a divoce přiráží. Blíží se vrcholu...a je konec. Jakmile Julii pustí, ta odpadne na záchodovou mísu a pak se sveze úplně na zem. SLYŠÍME ZAPÍNÁNÍ OPASKU a pak DVEŘE, když Svůdce odejde. Julie zůstává sedět na zemi, pomalu se svine do klubička. Vůbec žádné emoce.

ZNOVU JE SLYŠET OPATRNÉ OTEVÍRÁNÍ DVEŘÍ. Objevuje se Rudolf Mach, ale zastaví se vedle záchodku. Julie se na zemi plácá skoro jako ryba na souši. Je totálně mimo. Rudolf Mach se opře o dveře záchodku vedle a přivře oči. Zaklání hlavu skoro jako v bolestivé agónii.

72 EXT. PŘED BAREM - NOC

Rudolf Mach rázuje v dešti ke svému autu. Sžírá ho zloba, která potřebuje vybuchnout. Dojde až ke svému autu a opře se o kapotu, zatímco ho déšť dál bičuje. Zrychleně oddychuje. Pak začne mlátit divoce do kapoty auta a urazí boční zrcátko.

73 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC

Uprostřed místnosti sedí v křesle Rudolf Mach. Pod sebou má igelit - je ještě promočený z venku. Je už zklidněný - oddychuje klidně a pravidelně. Srovnává si věci v hlavě. Rozhlédne se po místnosti, jako by se naposledy o něčem ujišťoval. Zvedne se a odchází - zůstává jen křeslo a igelit.

74 INT. SUPERMARKET - DEN

PÍP.

PÍP.

PÍP.

Symfonie čárových kódů. Pro Julii, která má žaludek na vodě a kocovinu v těle, je ta hudba ještě děsivější než obvykle. Projíždí strojově čárové kódy u své kasy.

VELKÝ CHLAP (M.O.)

Copak? Nevolno?

Julie se pomalu k němu otočí, chvíli to trvá, ale pak ji naskočí, s kým má tu čest. Velký chlap zakroutí nevěřičně hlavou.

VELKÝ CHLAP

(spíš potichu, ale dost nahlas, aby to všichni slyšeli)

Tady už fakt zaměstnej každýho.

Julie se vrací pohledem zpátky na pás a dál projíždí čárové kódy. Když vezme do ruky smetanu, odloupne víko a před zraky udivených zákazníků, včetně Velkého chlapa, se trochu napije. Pak smetanu prudce chrstne na Velkého chlapa, který poděšeně uskočí.

VELKÝ CHLAP

Co to kurva...!

Radim, securit'ák, si všimne povyku u kasy Julie a rozeběhne se k ní.

Julie otevírá další smetanu a znovu ji chrstne po Velkém chlapovi. Ten se jí teď snaží chytit za ruku. Julie, bůhví odkud, sbírá síly ke svému útoku. Vyskočí ze židle a sápe se přes pult na Velkého chlapa. Drží mu ruku a snaží se ho kousnout - táhne jí po pultu, a kdyby nepřišel Radim a oba je neodtrhl, Velký chlap by ji strhl až na zem.

RADIM

Dost! Nechte toho!

VELKÝ CHLAP

Ta kráva po mě hodila smetanu!

Julie se dál sápe po Velkém chlapovi, ale v cestě ji teď brání Radim.

(POKRAČUJE)

JULIE
(rozzuřeně)
Zabiju tě, ty sráči! Slyšíš?

RADIM
Julie, no tak!

Julie se nevzdává a dál se snaží přes Radima protlačit na Velkého chlapa.

75 INT. SUPERMARKET - KANCELÁŘ VEDOUCÍHO PRODEJNY - DEN

František Vilman sedí za svým stolem a dívá se vyčítavě na Julii. Julie, jako by se před tím pohledem chtěla bránit, spustí.

JULIE
Ten hajzl mi propíchnul gumy! Vim to!

FRANTIŠEK VILMAN
Julie...

JULIE
Podívejte, omlouvám se. Asi jsem to přehnala, ale nemám teď zrovna...

FRANTIŠEK VILMAN
Asi přehnala? Napadat zákazníky je u tebe asi přehnat?

JULIE
Řekla jsem, že mě to mrzí.

František Vilman se zvedne od stolu a podívá se úkosem na Julii.

FRANTIŠEK VILMAN
To už mi nestačí.

Julie se na něj nechápavě podívá.

JULII
Mám padáka?

FRANTIŠEK VILMAN
Opravdu tě to tak překvapuje?
Neustále na tebe slyším jenom stížnosti. Bránil jsem tě, co to šlo, ale co je moc, to je moc.

Julie se na Františka Vilmana úpěnlivě zadívá.

(POKRAČUJE)

JULIE
Potřebuju práci.

FRANTIŠEK VILMAN
Je mi líto.

Julie se podívá na Františka Vilmana, ale už ví, že hádat se nemá cenu. Otočí se a odchází z kanceláře. František Vilman vezme do ruky tužku ze stolu a hodí jí zpátky. Povzdechne si.

76 INT. ŽELEZÁŘSTVÍ - DEN

CINK! Zvonek ohlašuje příchod nového zákazníka.

PRODAVAČ vzhledne od novin, které si čte na pultu, a vidí u vchodu stát Rudolfa Macha. Ten kradmo mrkne po Prodavači a hned se začne rozhlížet po obchodě. Je nervózní.

Prodavač schová noviny pod pult a pozoruje Rudolfa Macha, jak se prochází prodejnou.

PRODAVAČ
Můžu nějak pomoci?

Rudolf Mach se k němu otočí.

RUDOLF MACH
Sháním řetěz.

Prodavač dojde až k němu a prohlédne si ho zblízka.

PRODAVAČ
Řetěz, povídáte. Dobrá, tak se podíváme, co tady máme.

Prodavač jde uličkou až úplně dozadu. Rudolf Mach ho následuje.

Prodavač mu ukazuje kotouče, na kterých jsou navinuté různé druhy řetězů.

PRODAVAČ
A budete chtít jakej?

RUDOLF MACH
Já... vlastně nevím. Nečekal jsem, že bude nějaký výběr.

PRODAVAČ
Dneska? Dneska už si vybíráte i toalet'ák přesně na prdel.

(POKRAČUJE)

Prodavač chytne kotouč s řetězem a odvine z něj kousek. Ukazuje ho Rudolfu Machovi.

PRODAVAČ

Tenhle si berou lidi nejčastěji. Na co to vlastně budete potřebovat? Na psa?

Rudolf Mach se podívá nejdřív trochu nechápavě na Prodavače. Po chvíli ale odmrzne a přikyvuje.

RUDOLF MACH

Na psa.

PRODAVAČ

Tak tenhle bych vám doporučil. Jaká rasa?

RUDOLF MACH

Rasa?

PRODAVAČ

Vašeho psa. Jak to bude velký?

RUDOLF MACH

Já se v tom popravdě moc neorientuju.

PRODAVAČ

Jde vo to, aby jste si nekupoval takovejhle řetěz třeba pro nějakýho pudla. To bych vám doporučil něco lehčího.

RUDOLF MACH

Tenhle vypadá vlastně dobře.

PRODAVAČ

Tak jo. Kolik toho budete chtít?

RUDOLF MACH

Pět metrů.

Prodavač začne odmotávat řetěz a uznale konstatuje.

PRODAVAČ

To bude mít čoklík slušnej výběh.

Rudolf Mach se trochu pousměje.

RUDOLF MACH

(opraví ho)

Ona. Je to fenka.

Rudolf Mach sleduje odmotávající se řetěz.

77

EXT. PŘED DOMEM CHEMIKA - DEN

Ruka Rudolfa Macha zaklepe na dveře. Je za nimi slyšet lomož nějaké párty - nikdo nereaguje.

Rudolf Mach zaklepe znovu a důrazněji. Nervózně obhlíží sousední domy. Najednou se otevřou dveře a v nich stojí ŠPINAVÝ BLONDÁK (23). Přeměří si Rudolfa Macha od hlavy k patě svým skleněným pohledem a pak se mu podívá do tváře.

ŠPINAVÝ BLONDÁK

Jo?

RUDOLF MACH

(odkašle si)

Pan Stejsky?

Špinavý blond'ák se otočí dozadu do bytu a zavolá dovnitř. Rovnou přitom odchází.

ŠPINAVÝ BLONDÁK

Stejsky!

Rudolf Mach je ještě nervóznější, než když přišel. Znovu se rozhlíží po okolí. Za chvíli se ve dveřích objevuje STEJSKY (24), červovlasý nerd. Na sobě má tričko s nápisem "NO", na očích černé brýle.

RUDOLF MACH

Jsem tu kvůli...

STEJSKY

(skočí mu do řeči)

Peníze?

Rudolf Mach sáhne do kapsy a vytahuje bankovky. Strčí je Stejskymu do ruky.

RUDOLF MACH

A co...

Než stačí Rudolf Mach dokončit svou otázku, Stejsky mizí zase do domu. Nechává otevřené dveře. Rudolf Mach se snaží nakouknout opatrně dovnitř, ale v tu chvíli se znovu ve dveřích objeví Stejsky a podá vyjevenému Rudolfu Machovi lahvičku.

RUDOLF MACH

Bude to fungovat?

(POKRAČUJE)

Stejsky se na něj klidně podívá přes černé brýle. Jako by ani neměl žádná mimická gesta.

STEJSKY

Klidně to můžete přijít reklamovat,
kdyby ne.

Zavře za překvapeným Rudolfem Machem dveře. Ten se ještě naposledy rozhlédne do stran a pak rychle odchází i s lahvičkou v ruce.

78 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - VEČER

Rudolf Mach sedí skoro až obřadně u stolu a před sebou hypnotizuje lahvičku s chloroformem, vedle které leží kapesník. Rudolf Mach si promne zamyšleně bradu, aniž by se podíval jinam. Chvíli ještě váhá, ale pak bere lahvičku do ruky a otevírá ji. Opatrně k ní čichne a hned ji zas od sebe odstrčí.

Nakape pár kapek na kapesník a přiloží si ho k nosu. Zatočí se mu z výparů hlava - hned kapesník od nosu odtrhne. Ale stejně mu to nedá a znovu si kapesník přitlačí. Tentokrát ho puch vystřelí dozadu tak, že zacouvá i se židlí. Vidíme, že Rudolf Mach má na krajíčku.

Mátožně se snaží zvednout na nohy. Ujde ale jen krok nebo dva - zachytí se za židli a kácí se k zemi. Pod stolem chvíli ztěžka dýchá, pak už slyšíme jen mohutné zvracení.

ZATMÍVAČKA.

ROZTMÍVAČKA:

79 INT. AUTO RUDOLFA MACHA - NOC (ZA JÍZDY)

Rudolf Mach uhání ve svém autě po silnici. Je domlácený v obličeji a očividně v bolestech. Z nosu mu teče krev a je zpocený. Nervózně se ohlíží do zrcátka a skučí bolestí. Párkrát udeří do volantů, aby ulevil své agresivitě. Jako by znovu mlátil sám sebe za chyby, co udělal.

80 FLASHBACK - INT/EXT. AUTO RUDOLFA MACHA - NOC

Ticho a klid. Z pohledu Rudolfa Macha sledujeme ve zpětném zrcátku přijíždět auto Julie. Vidíme, jak z něj Julie vystupuje.

Odhodlaný výraz ve tváři Rudolfa Macha, který teď sáhne po

LAHVIČCE S CHLOROFORMEM.

Opatrně nakape pár kapek na kapesník. Stáhne si dolů kuklu, co měl přichystanou na hlavě a chytá za kliku u dveří.

81 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KOUPELNA - NOC

Rudolf Mach vpadne do koupelny a hledá v zrcadle dezinfekci a léky proti bolesti. Šmátrá rukou v zrcadle tak nešikovně, že většina věcí padá do umyvadla. Několik lahviček se rozbíjí.

Rudolf Mach zatíná zuby bolestí, ale stejně se na povrch derou příšerné zvuky. Nejsme s to říci, jestli je to ale opravdu agónie bolesti nebo agónie šílenství. Právě teď je mezi oběma velmi tenká hranice.

Zarazí se na chvíli, když v zrcadle uvidí svůj krvavý obličej.

82 FLASHBACK - EXT. PŘED DOMEM JARMILY PÁNKOVÉ - NOC

Julie vyndává ze zadní sedačky auta tašku s nákupem.

Rudolf Mach, schovaný pod kuklu, se s kapesníkem v ruce blíží zezadu k Julii.

Zrovna když vytahuje tašku ze sedačky, Rudolf Mach k ní dojde, prudce ji přiloží kapesník k puse a snaží se ji zvrátit dozadu. Julie se mu začíná škubat v jeho sevření, Rudolf Mach zatím ještě stále je pánem situace, ale pak...

Julie se vytrhne ze sevření kapesníku a přitáhne si Rudolfa Macha blíž k tělu. Prudce švihne hlavou dozadu a ušetří Rudolfu Machovi první památku na tento večer. V tu chvíli je Rudolf Mach vyřazený ze hry, i když si to přes bolest zatím jen málo uvědomuje.

Potom ho jedním chvatem přehodí na zadní kapotu auta. Rudolf Mach se po kapotě odvalí až na druhou stranu, kam bolestivě dopadne.

83 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KOUPELNA - NOC

Rudolf Mach, už klidnější, ale pořád rozbolavělý, si před zrcadlem vyhrne tričko. Nedokáže přitom skrýt bolestivou grimasu. Na těle vidíme nafialovělé modřiny. Rudolf Mach se jedné opatrně dotkne a zasyčí bolestí.

84

FLASHBACK - EXT. PŘED DOMEM JARMILY PÁNKOVÉ - NOC

Rudolf Mach, který před chvílí dopadl přes kapotu auta, se snaží po čtyřech utéct, ale marná snaha - Julie už je u něj a následuje první kopanec do břicha. A pak druhý, třetí. Rudolf Mach řve bolestí, dopadne na záda.

RUDOLF MACH

Dost!

JULIE

Už máš dost, ty hajzle?! Co?!

Julie mu dupne na břicho. Ruce a nohy Rudolfa Macha jako by se v tu ránu napřímily. Dostane ze sebe bolestivý skřek.

Ze svého domu vychází Jarmila Pánková. Je už v županu. Rozeběhne se k Julii, která dál bojuje.

JARMILA PÁNKOVÁ

Julie!

Jarmila Pánková Julii od svíjejícího se Rudolfa Macha odtrhne. Julie je připravená bojovat i s dalším útočníkem a prudce se otočí k Jarmile Pánkové. V očích má šílenství. Teprve když v útočnickovi pozná Jarmilu Pánkovou, uklidní se.

JARMILA PÁNKOVÁ

Klid! Julie, to jsem já!

Julie se vydýchává a poulí oči nabitě energií na Jarmilu Pánkovou.

JARMILA PÁNKOVÁ

Co se stalo? Julie?

Julie pořád ještě nereaguje. Snaží se popadnout dech.

JARMILA PÁNKOVÁ

Jsi v pořádku? Nejsi zraněná?

Julie se prudce otočí na místo, kde ještě před chvílí ležel Rudolf Mach - to místo je teď prázdné. Po Rudolfovi Machovi není vidu ani slechu. Jarmila Pánková se na to místo také podívá, pak se vrátí starostlivě k Julii.

JARMILA PÁNKOVÁ

Půjdeme dovnitř.

Julie se rozhlíží po temné ulici a couvá s Jarmilou Pánkovou k domu.

85 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - NOC

Rudolf Mach je do půl těla. Pak, jako by si něco uvědomil, začne si šacovat zadní kapsu u kalhot. Pak druhou.

RUDOLF MACH
(mumlá pro sebe)
Ne. Ne. Ne.

Sahá po bundě, která leží přes židli a zbrkle šacuje kapsy i u ní. Praští s ní našťvaně o zem.

RUDOLF MACH
Ne!

Rudolf Mach se zmateně rozhlíží po místnosti.

86 FLASHBACK - EXT. PŘED DOMEM JARMILY PÁNKOVÉ - NOC

Vidíme

PENĚŽENKU RUDOLFA MACHA,

ležící opuštěně pod autem.

Ale ne na dlouho - právě teď se po ní natáhne ruka, která patří komu jinému než

JULII.

Zvedá se na nohy a otevře peněženku. Prohlíží si její obsah. Vytáhne triumfálně občanku Rudolfa Macha a chvíli jí trvá, než jí naběhnou souvislosti. Pak ale jasně vidíme, že ví.

87 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - OBÝVÁK - NOC

Rudolf Mach sedí na gauči. Hlavu má složenou v dlaních. Vedle něj vidíme sáček s ledem, který se rozpouští do polstrování. Do toho se ozve až NENORMÁLNĚ HLUČNÝ ZVUK VYZVÁNĚJÍCÍHO TELEFONU.

Rudolf Mach se na něj prudce otočí. Pozoruje drnčící telefon, jako by to byl jedovatý had, se kterým nesmí ztratit oční kontakt, jinak by zemřel.

Těžce se zvedne a dojde až k telefonu. Zvedne sluchátko z vidlice a přiloží si ho k tváři. Ticho.

RUDOLF MACH
(opatrně)
Haló?

(POKRAČUJE)

Žádná odpověď, ale my víme, že tohle žádný omyl není. A ví to i Rudolf Mach.

Prudce zavěsí a zůstává stát v obýváku. Přemýšlí.

88

INT. KANCELÁŘE - DEN

Rudolf Mach sedí u svého počítače a hlavu boří do klávesnice víc než obvykle. Myslí si, že se tak vyhne pohledům ostatních.

PETR ZOUHAR (M.O.)
Machu, kdy budu mít na stole ty
formuláře?

U stolu se zčistajasna objevuje Petr Zouhar, Rudolf Mach je překvapený a snaží se na něj neotáčet.

RUDOLF MACH
Dělám na tom. Dej mi ještě deset
minut.

Petru Zouharovi něco nehraje. Naklání se směrem k Rudolfu Machovi. Ten se na něj po očku podívá a dál se hrbí u počítače. Ale ani to nezabrání tomu, aby Petr Zouhar neviděl dost.

PETR ZOUHAR
Ježiši kriste! Co se ti stalo s
obličejem? Vypadáš jak přezrálý
rajče.

RUDOLF MACH
Přepadli mě.

PETR ZOUHAR
Kdy?

RUDOLF MACH
Včera večer.

PETR ZOUHAR
Kolik jich bylo?

RUDOLF MACH
Co?

PETR ZOUHAR
Kolik jich bylo?

Rudolf Mach se chvíli dívá do tváře Petra Zouhara, než odpoví.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH

Dva. Byli dva.

PETR ZOUHAR

Hajzlové. Byl si s tím na policii?

RUDOLF MACH

Jo.

PETR ZOUHAR

Co ti řekli?

RUDOLF MACH

Normální...věci... co čekáš, že ti policajti řeknou.

PETR ZOUHAR

Hovno! Vyserou se na to. Jestli ty dva zmrdy nepotkáš na ulici a nezkopeš je do kuličky, spravedlnosti se nedočkáš, kamaráde.

Rudolf Mach přikývne hlavou.

RUDOLF MACH

To asi jo.

Petr Zouhar poplácá Rudolfa Macha po ramenou. Rudolf Mach v sobě zadusí bolest.

PETR ZOUHAR

Drž se. A s těma papírama nespěchej.

Odchází pryč. Rudolf Mach otevře šuplík a vytáhne z něj prášky proti bolesti. Dva si rychle vrazí do pusy a zapije je vodou.

89

EXT. PARKOVIŠTĚ PŘED KANCELÁŘEMI - DEN

Rudolf Mach jde ke svému autu. Kulhá. Je na něj smutný pohled, skoro až dojemný. Být to pes, uvažujete o utracení z milosti. V ruce nese kufřík. Už když se k autu blíží, všimne si toho.

Za stěračem je zastrčený

PAPÍREK,

na kterém jsou jen tři výrazné tečky.

Rudolf Mach nevěřicně zírání na papírek v ruce, jako by tam bylo něco víc. Nervózně se začne rozhlížet kolem sebe.

90 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - VEČER

Rudolf Mach sedí na posteli a přemýšlí.

Rozevře dlaň, která odhalí

KLÍČEK OD ŘETĚZU.

Rudolf Mach si ho zamyšleně prohlíží v ruce. Bezděčně si s ním pak tře o spodní ret.

91 EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - VEČER

Jana přichází ke dveřím Rudolfa Macha. V ruce nese talířek se zákusky. Už chce zazvonit, když si to rozmyslí s napřaženou rukou. Otočí se k odchodu, ale v tom pohybu se také zarazí. Povzdychne si zoufale a nakonec NA DVEŘE ZAZVONÍ.

92 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - VEČER

Rudolf Mach už stojí vedle postele a utírá prach ze skříňky. Když se OZVE ZVONEK U DVEŘÍ, zpozorní.

93 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - U DVEŘÍ - VEČER

Oko Rudolfa Macha se přiblíží opatrně ke kukátku, přes které vidí u jeho dveří stát

JANU,

v ruce držící talíř se zákusky.

Rudolf Mach si s úlevou oddychne. Otevírá dveře.

94 EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - VEČER

Rudolf Mach stojí ve dveřích. Jana, pokaždé zahanbená, jako by před ním stála nahá, nejdřív trochu zkoprní při pohledu na zmláceného Rudolfa Macha. Pak přistrčí blíž talíř se zákusky. Rudolf Mach se na talíř podívá.

JANA

Upekla jsem zákusek.

Rudolf Mach se na Janu dívá neodhadnutelným pohledem. Pak ustoupí ode dveří a otevře dveře dokořán na znamení, že má Jana jít dál. Jana se bázlivě pousměje a vstoupí.

95 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - VEČER

Rudolf Mach hltá zákusek, zatímco Jana ho pozoruje. Když se na ni Rudolf podívá, Jana sklopí oči.

RUDOLF MACH
Jsou výborný.

JANA
(omlouvavě)
Trošku se mi připekly.

Jana se pousměje.

JANA
Jsem ráda, že vám chutná.

Rudolf Mach si ocucá prsty a zvedne se. Pořád ho to ale bolí.

RUDOLF MACH
Udělám ještě kafe.

Sundává z poličky kafe. Jana ho teď nepokrytě pozoruje, když je k ní otočený zády.

JANA
Co se vám stalo?

Rudolf Mach se natočí směrem k Janě. Mezitím do šálků nasypává kávu.

RUDOLF MACH
Přepadli mě včera v noci.

JANA
Panebože!

RUDOLF MACH
Jsem v pořádku.

JANA
Co vám ukradli?

Rudolf Mach se zarazí se lžičkou v šálku.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH
Peněženku.

JANA
Měl jste tam hodně peněz?

RUDOLF MACH
O to přece nejde.

JANA
Máte pravdu. Doklady a peníze se
dají vždycky nahradit. Hlavně že
jste v pořádku.

Jana se podívá starostlivě na Rudolfa Macha.

JANA
(ujišť'uje se)
Jste v pořádku?

Rudolf Mach čeká, až voda v konvici dovaří, a je vidět, že v hlavě mu probíhá znovu celý včerejšek.

CVAK! Rudolf Mach zalévá vodu. Jde se šálky zpátky k Janě a posadí se k ní. Chvilí oba pozorují páru stoupající od hrníčků.

JANA
Já bych nechtěla, aby se vám něco
stalo, Rudolfe.

Jana pomalu přisune svou ruku na Rudolfovou. Rudolf Mach zvedne překvapeně oči. Jana, pro kterou toto gesto bylo maximum, ruku okamžitě stáhne a zatváří se provinile.

Rudolf Mach zakroučí hlavou.

RUDOLF MACH
Co to mělo být?

Jana se na Rudolfa pronikavě zadívá.

JANA
Miluji vás!

RUDOLF MACH
Jano...

JANA
(prosebně)
Milujete mě taky?

Rudolf Mach nechápe situaci, která před ním teď' vyvstává.
Je zmatený.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH
Ne. Já...co to povídáte?

Jana, která právě dostala ránu do srdce, mlčí a začíná se uzavírat.

RUDOLF MACH
Myslel jsem, že jsme přátelé?

Jana začíná plakat. Obrátí se vyčítavě na Rudolfa.

JANA
Jste ale přece sám! Stejně jako já!
Já to nechápu!

Rudolf Mach odvrátí pohled. Jana je ale teď k nezastavení.

JANA
(vzlyká)
Nikoho nemáte! Nemáte rodiče,
nemáte ani žádné sourozence! Žádné
návštěvy! Každý večer přijíždíte k
tomu samému prázdnému domu a všem
jste ukradený tak jako já!

Rudolf Mach se podívá příkře na Janu. Tahle velmi osekaná psychoanalýza se do něj přece jen nějakým způsobem zasekává. Jana se k němu natáhne přes stůl.

JANA
(prosebně)
Oba jsme sami. Tak proč mě
nemilujete? Proč?

Rudolf Mach bouchne našťvaně do stolu.

RUDOLF MACH
Protože nemiluju!

Jana uvnitř trpí, když tohle všechno poslouchá. Zabodává plačtivý pohled do stolu. Rudolf Mach se zvedá a začíná pochodovat po místnosti, je duchem skoro nepřítomen.

RUDOLF MACH
Nejsem sám. Nejsem! Ona mě bude
milovat!

JANA
(vysouká ze sebe přes pláč)
Kdo?

Rudolf Mach se na ni podívá.

RUDOLF MACH

Myslím, že byste měla jít. A už si
nepřeju, abyste mě dál
navštěvovala.

JANA

(zoufale)

Ne. Prosím.

RUDOLF MACH

Spletl jsem se ve vás. Už vás
nechci nikdy vidět.

Jana se na Rudolfa Macha podívá uslzenýma očima. Zvedne se
od stolu a odchází. SLYŠÍME ZABOUCHNUTÍ DVEŘÍ.

96

INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - VEČER

Rudolf Mach sedí ve sklepě na posteli a hraje si se řetězem,
který drží v ruce. Je skleslý a zamyšlený. V TOM NAHOŘE NĚCO
ZARACHOTÍ. Rudolf Mach zvedne hlavu směrem ke schodům. ŤUK!
ŤUK! ŤUK!

Rudolf Mach se naštvane zvedá z postele a jde ke schodům.
První příčka, druhá, třetí.

RUDOLF MACH

(křičí)

Říkal jsem, že už vás nechci vidět!

Když je nahoře u dveří, najednou se před ním vynoří

JULIE.

Rudolfu Machovi se poprvé zatmí před očima, když uvidí její
obličej. Na pidisekundu zůstanou oba stát a hledí si do očí.

JULIE

Ahoj.

PRÁSK! Na hlavu Rudolfa Macha přistane pánev a zatmí se mu
před očima podruhé. Zvrátí se dozadu a padá ze schodů -
nedopadne až dolů, zarazí se před posledními schody. Tu
bolest, kterou právě teď Rudolf Mach prožívá, si člověk
nedokáže ani představit! Rudolf Mach vyplivne z úst krev a
možná že i nějaký ten zub.

A pak nejdivnější věc: Rudolf Mach se i přes bolest, kterou
prožívá, usměje.

(POKRAČUJE)

Julie k němu schází dolů, cestou odhazuje pánev na zem. Překročí skučícího Rudolfa Macha a chytne ho za košili - stáhne ho dolů ze zbývajících schodů. Julie se rozhlíží nevěřícně po místnosti.

A to je taky poslední obrázek, který si na podlaze ležící Rudolf Mach pamatuje. Vidí vzhůru nohama Julii stojící v jeho království. Pak se obraz zatemňuje, rozostřuje a nakonec úplně zmizí ve tmě.

ZATMÍVAČKA.

RUDOLF MACH (V.O.)

Plán B.

ROZTMÍVAČKA:

97 SEN - INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - DEN (MOS)

Prosluněný obraz, hozený do kýčovitého stylu spokojené americké rodinky. Vidíme št'astně se tvářícího Rudolfa Macha, sedícího u stolu s prázdným talířem před sebou. Vlasy má ulíznuté do strany, na sobě čistou bílou košili - celý září.

Na talíři mu přistane omeleta. Jasně vidíme pánev, která si našla cestu i do snu. Drží ji v ruce stejně jasně zářící

JULIE,

která se teď široce usměje na Rudolfa Macha. Na sobě má krásné květované šaty.

Najednou do Rudolfa Macha narazí malá Eliška a obejmě ho kolem pasu. Rudolf Mach se zatváří teatrálně překvapeně a pak se začne znovu smát. Směje se i Julie. Rudolf Mach pohladí Elišku ve vlasech a zvedne ji do náruče.

Všimne si, že v ruce drží kelímek s vodou. Ten se k němu prudce přiblíží, když ho na něj chce Eliška vylít...

STŘIH NA:

98 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC

CHRST! Rudolf Mach vyjeveně poulí oči a zmateně znovu nabírá vědomí. Z tváře mu kape voda, kterou mu do obličeje chrstla Julie.

Julie si sedne do křesla a mlčky pozoruje Rudolfa Macha, který se začíná vzpamatovávat. Ten si její přítomnost teprve teď uvědomí, vzápětí si ale chytne hlavu a trochu zaskučí.

(POKRAČUJE)

JULIE

Asi jsem tě praštila víc, než bylo třeba. Promiň.

Rudolf Mach zvedne rozbolavělou hlavu směrem k Julii.

JULIE

(jako by omlouvavě)

Jsem v tom ale pořád tak trochu začátečník.

Rudolf Mach se posadí na posteli a na nohách mu ZACINKÁ ŘETĚZ.

Rudolf Mach ke svému překvapení zjišťuje, že je k němu připoutaný. Podívá se vyděšeně na Julii.

JULIE

Co jsi zač?

Rudolf Mach nehne ani brvou. Pozoruje Julii.

RUDOLF MACH

Rudolf Mach.

Julie se zvedne z křesla a přistoupí blíž. Sáhne si do kapsy a vytahuje občanku, kterou hodí směrem k Rudolfovi.

JULIE

Nemyslím jméno. Vim, jak se jmenuješ. Co má bejt tohle všechno?

Julie pohodí rukou po pokoji. Rudolf Mach se rozhlédne kolem sebe, pak se vrátí zpátky k Julii. Jejich pohledy na chvíli zkamení.

RUDOLF MACH

To je váš pokoj.

Julie Rudolfa Macha udiveně pozoruje, přemýšlí. Neví, co na to říct. Nevěřičně se uchechtne.

JULIE

Seš nákej úchyl nebo co?

Rudolf Mach neodpovídá.

JULIE

Hej! Mluvim s tebou!

Juliiin důraz přiměje Rudolfa Macha, aby ji věnoval pozornost.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH

Ne.

JULIE

Co ne?

Rudolf Mach upře pohled na Julii.

RUDOLF MACH

Ne, nejsem úchylák.

JULIE

Tak co je tohle za místo? Nějaká
perverzní ikeácká promoakce?

Rudolf Mach očima přejeđe trochu uraženě místnost. Promne si
kořen nosu. Mlčí.

JULIE

Co si tady chtěl se mnou dělat?

Rudolf Mach se na chvíli podívá po Julii, ale pohled hned
zase stočí jinam.

JULIE

Slyšíš?

Rudolf Mach se zvedne z postele. Řetěz spadne na zem. Dívá
se na Julii.

RUDOLF MACH

Chtěl jsem vás mít u sebe.

Julii se rozšíří oči. Nezmůže se na slovo. Nevěřícně se
usmívá a snaží se v člověku před sebou vyznat. Přelétne
pohledem celou místnost a kroutí hlavou.

Rudolf Mach pomalým krokem jde směrem k Julii.

Sledujeme, jak se po zemi natahuje řetěz, až se napne na
maximum.

Rudolf Mach se zasekne v chůzi. Julie je tak metr od něj,
hlavu svěšenou. Pomalu ji zvedne, ve tváři zmatek.

JULIE

Ty pneumatiky si prořízl taky ty.
Neobjevil ses tam náhodou.

Rudolf Mach se z té blízkosti Julie může zbláznit. Buší mu
srdce.

(POKRAČUJE)

JULIE
Noční telefony.

Julie zmateně hledí do tváře Rudolfa Macha.

JULIE
Jak dlouho už mě sleduješ?

Rudolf Mach hledí Julii do tváře. Neodpoví.

99 INT. BYT JULIE - DEN

Jarmila Pánková, s malou Eliškou v náruči, prochází prázdným bytem. Marně volá Julii.

JARMILA PÁNKOVÁ
Julie? Julie!

LOŽNICE

Jarmila Pánková stojí v ložnici a s obavami pozoruje otevřené šuplíky, ze kterých zmizely všechny věci.

KUCHYŇ

Jarmila Pánková vchází do kuchyně. Na stole je popelník, plný až po okraj. Na zemi se válí prázdná láhev vodky. Jarmila Pánková si teprve teď všimne obrovské červené šmouhy, která zůstala na zdi od flašky červeného vína. Na zemi jsou vidět střepty.

JARMILA PÁNKOVÁ
Maminka tu asi není. Najdeme ji
později.

100 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - LOŽNICE - DEN

Dveře do ložnice Rudolfa Macha se pomalu otevřou. Vidíme v nich stát Julii. Pomalu vejde dovnitř a rozhlédne se kolem.

Julie přejde pomalu k posteli, kde na nočním stolku stojí rámeček s fotkou. Vezme fotku do ruky - je na ní malý, trochu obtloustlý Rudolf Mach s matkou a otcem.

Julie položí fotku zpátky na místo.

Na druhé straně postele si všimne stolku s časopisy. Popojde k nim a jeden vezme do ruky - Čtyřlístek. Trochu se pousměje.

101 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - LOŽNICE - DEN

Otevře se šatní skříň.

Před Julií se objeví jeden tmavý kabát, visící na ramínku. Jinak jsou tu jen stará, prázdná ramínka, která visí vedle obleku.

Aby byl bizarní šatník kompletní, Julie sklopí zrak a uvidí PÁR PÁNSKÝCH BOT. Jeden.

102 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - LOŽNICE - DEN

Julie sebou plácne na postel.

Oči má přilepené na strop.

Přemýšlí.

103 EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - DEN

Julie zastavuje s autem vedle domu. Vystupuje z něj a vytahuje ze zadní sedačky nákupy. Zrovna zavírá dveře, když se u ní vyloupne

JANA.

Julie se lekne a hned se pobaveně pousměje.

JANA

Kdo jste?

JULIE

Ježiš, dobrý den. Vyděsila jste mě.

JANA

Co děláte v Rudolfově domě?

JULIE

Rudolfo...

(zarazí se)

Myslíte předchozího majitele?

Jana je zmatená.

JANA

Předchozího majitele?

(POKRAČUJE)

JULIE

Už je pryč. Odstěhoval se. Bylo to dost narychlo, ale říkal, že to spěchá.

Jana je překvapená a zmatená, snaží se všechny ty informace ve své jednoduché hlavě zpracovat.

JANA

Rudolf je pryč?

Julie se chvíli zamyslí než Janě podá ruku. Přemýšlí nad jménem.

JULIE

Jsem Eliška. Asi teď budeme novými sousedky.

JANA

Ale on neříkal nic o tom, že by se měl stěhovat.

Janu takhle otázka opravdu trápí. Napřaženou ruku Julie ignoruje.

JULIE

Bylo to kvůli práci. Myslím, že říkal něco o povýšení...poslali ho do Prahy, kde dělá...

(přemýšlí, jak to nazvat, ale nakonec to odbude)

to, co dělá. Nemám páru, co to je.

Jana přemýšlí nahlas.

JANA

Ale to nedává smysl? Proč by si uklízel sklep, kdyby se chtěl stěhovat?

Julie se na Janu zazubí.

JULIE

Já jsem jen ráda, že mi ten dům spadl do klína. Žijete tu sama?

Jana se na Julii podívá, ještě pořád zmatená.

JANA

S tátou.

JULIE

Aha.

JANA

Nemůže moc chodit, takže se o něho musím starat.

JULIE

To je od vás moc hezký.

Julie se otočí a ukáže směrem na domek vzdálený asi sto metrů od nich.

JULIE

Znáte lidi z toho domu támhle?

JANA

Ne. Nikdo tam teď nebydlí. Jezdí sem jen na pár dní v roce.

Julie se zasměje.

JULIE

Nechápu lidi, co preferujou města. Vážně ne.

Rozhlédne se do krajiny před sebou.

JULIE

Je tady krásně.

JANA

Nenechal vám ani adresu?

Julie se zarazí, že toto téma ještě nepřešly.

JULIE

Bohužel ne. I když...
(dělá, že usilovně přemýšlí)
jak že se jmenujete?

JANA

Jana.

Julie předvede ukázkové docvaknutí.

JULIE

Jana! Jasně. Jana. Mluvil o vás.

Jana vzhlédne k Julii, celá se rozzáří. V hlase je znát naděje.

(POKRAČUJE)

JANA

Vážně?

JULIE

Chtěl, abych vám něco vyřídila.

JANA

Co?

JULIE

Že ho mrzí, že se nestihl rozloučit. A že vás mám moc pozdravovat.

Jana je zaražená. Chvíli nic neříká.

JANA

To že řekl?

Jana je dojatá. Julie se zájmem sleduje, jak je její hra přesvědčivá. Na znamení souhlasu jen přitaká a bere do ruky tašku s nákupem.

JULIE

Už budu muset jít. Mám hlad jako vlk. Ještě se tu ale určitě uvidíme.

Julie odchází k domu, Jana stojí na místě a dívá se mlčky za ní.

104

INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN

Julie vchází do sklepa. V ruce nese igelitku.

Řetěz se táhne do rohu místnosti, kde je záchod.

RUDOLF MACH (M.O.)

Mohla byste přijít třeba za dvě minuty?

Julie už je dole pod schody. Nahodí grimasu v obličeji.

JULIE

Uf. Na klimatizaci si tady očividně nemyslel.

Za chvíli se OZVE SPLÁCHNUTÍ ZÁCHODU a zpoza paravanu vyleze Rudolf Mach. Zatváří se zahanbeně.

(POKRAČUJE)

JULIE

Jinak ale klobouk dolů. Takhle dobrou postel nemám ani já u tebe nahore. Myslel si koukám na moje pohodlí.

RUDOLF MACH

Dobře. Vyhrála jste. Můžete mi teď už prosím odemknout ten řetěz?

Julie se otočí k Rudolfu Machovi s nechápavým výrazem.

JULIE

Proč bych to dělala, Rudolfe?

I Rudolf Mach je na oplátku Juliinou reakcí zaskočen.

RUDOLF MACH

Já nevím. Chci říct...co se mnou? Nikdo za mě nic nezaplátí.

Julie se na Rudolfa Macha dívá a dělá, že přemýšlí.

JULIE

Co rodiče?

RUDOLF MACH

Těžko.

JULIE

Špatný vztahy?

RUDOLF MACH

Oba jsou mrtví.

JULIE

Aha. To mě mrzí. Sourozenci?

RUDOLF MACH

Jedináček.

Julie zúží oči - jako by přemýšlela. V jejím chování je citelná známka teatrality.

JULIE

Z tebe vážně nic moc nekouká.

Julie se posadí do křesla.

JULIE

Mám Rudolfa Macha. Požaduju dva milióny korun, jinak ho zabiju a pošlu vám ho naporcovanýho.

(POKRAČUJE)

Rudolf Mach polkne a nepřestává pozorovat Julii, která se baví sama sebou, ale pořád se ještě nesměje.

JULIE

Peníze chci v malých neoznačených bankovkách. Místo předání: stará továrna za městem. Přijďte sami nebo...

Julie si přejeđe prstem přes hrdlo a trochu vyvalí oči. Rudolf Mach to vyděšeně sleduje. Julie zakrutí pobaveně hlavou.

JULIE

Myslím že ne, Rudolfe. Tohle jsou Čechy, ne nějaká americká kriminálka.

Julie dlouze zívne a vyvalí se v křesle. Chvilí nic neříká, jenom se dívá po sklepe.

JULIE

Mimochodem, potkala jsem Janu.

Rudolf Mach se na Julii překvapeně otočí.

JULIE

Přítelkyně?

RUDOLF MACH

Bydlí vedle v domě.

Julie vytahuje z igelitky dva jogurty. Hodí jeden i s plastovou lžičkou směrem k Rudolfu Machovi. Ten vše s menšími problémy pochyťá.

JULIE

Řekla jsem jí, že ses odstěhoval.

Rudolf Mach se zarazí s otvíráním jogurtu.

JULIE

Vypadala, že jí to dost vzalo.

Rudolf Mach otevře jogurt. Nereaguje.

JULIE

Znáte se dobře?

Rudolf Mach to už nevydrží.

RUDOLF MACH

Je to retardovaná blbá holka!
Nezajímá mě!

Julii prudkost Rudolfovi reakce zaskočí. Otevře si taky jogurt a olízne víčko.

JULIE

Radši budeš milovat představu
lásky, než bys ji přijal od toho,
kdo tě miluje doopravdy?

(pousměje se)

Ona je možná retardovaná, ale ty
jsi snílek. Mezi tím není moc
rozdíl.

Rudolf Mach se zamyšleně otočí k Julii.

JULIE

Co vlastně čekáš? Co sis od tohohle
sliboval? Že se do tebe zamiluju?
Do člověka, kterej mě unese?

Rudolf Mach si Julii přeměří pohledem.

RUDOLF MACH

Myslím, že jste ve skutečnosti
ráda. Hřeje vás u srdce, že pro
někoho něco znamená.

Julii uvízne v puse lžička. Pomalu ji olízne a vrací zpátky do kelímku. Snaží se sebejistě usmát, ale moc jí to nejde.

RUDOLF MACH

A podle toho, že na sobě máte jiné
šaty než včera, si myslím, že jste
sem s nimi už přišla. Zabydlela
jste se nahoře u mě v ložnici.
Chcete tomuhle věřit stejně jako
já, jenom si to zatím nechcete
přiznat.

Julie zamyšleně zírá na Rudolfa Macha. Ten se trochu nahne jejím směrem.

RUDOLF MACH

Tak kdo je tady potom snílek?

Julie si skoro jako by zpomaleně strčí do pusy další lžičku s jogurtem. Zrnko bylo zasazeno.

105 EXT. U JEZERA NA MOLU - DEN

Jana sedí zády k nám na molu.

Přichází k ní Julie. Jana teprve teď zaregistruje zvuk za sebou a otočí se. Julie zvedne na pozdrav ruku.

JULIE

Ahoj.

Jana se dívá na stojící Julii.

JANA

Ahoj.

Julie se dívá před sebe na jezero. Zhluboka do sebe vtáhne čerstvý vzduch. Pak se vrátí k sedící Janě.

JULIE

Můžu?

Jana neodpoví, jen skoro neznatelně přikývne.

Julie se posadí vedle Jany. Upoutají ji její ruce. Vidí, jak si prsty hraje s

ŘETÍZKEM.

Julie zvedne pohled k Janě.

JULIE

Dárek?

Jana se k ní neotočí, jen trochu pohne hlavou do strany směrem k ní. Podívá se dolů na řetízek.

JANA

Od maminky.

JULIE

Můžu se podívat?

Jana se na Julii nedůvěřivě otočí.

Julie se na ni usměje.

Jana se ještě na řetízek podívá a pak ho Julii opatrně podává.

Julie si ho prohlíží, Jana z ní nespouští oči.

(POKRAČUJE)

JULIE
Je krásnej.

Jana se po něm natáhne a vezme ho z Juliiny ruky zpátky. Nasadí si ho kolem krku.

Julie se chvíli jen tak dívá před sebe.

JULIE
Měla si Rudolfa ráda, že jo?

Jana se k Julii natočí. Je na rozpacích. Neodpoví.

JULIE
Povídej mi o něm něco.

JANA
Co?

JULIE
Třeba co si na něm měla ráda?

Jana mlčí, přemýšlí. Julie se k ní natočí, jako by chtěla zjistit, jestli ji jen neignoruje. Jana se na ní podívá - odpoví skoro jako by se styděla.

JANA
Hezky voněl.

Julie trochu povytáhne obočí. Překvapením. Jemně přikyvuje hlavou.

JULIE
To je důležitý.

JANA
Myslíš, že se odstěhoval kvůli mně?

Julie se na ní nechápavě podívá.

JULIE
Proč by se kvůli tobě stěhoval?

JANA
Protože jsem ho urazila.

JULIE
Jak si ho urazila?

Jana sklopí oči a vrátí se zpátky pohledem k jezeru.

JANA

Řekla jsem mu, že je sám. A že nikoho nemá.

Podívá se smutně na Julii.

JANA

A že ho miluju.

Obě ženy sedí na molu a před nimi se rozprostírá jezero. Mlčí.

106

INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN

Otevírají se dveře. Rudolf Mach je okamžitě na nohou. Sleduje Julii, jak schází dolů po schodech s taškami.

JULIE

Dobrý ráno.

Rudolf Mach neodpoví. Stojí u postele a pozoruje Julii, která položí na zem tašky a začne z nich vybalovat jídlo.

JULIE

Nevěděla jsem, co máš rád, tak jsem ti vzala od všeho něco.

Julie se zarazí a podívá se na Rudolfa Macha, jako by jí najednou něco došlo.

JULIE

Nejsi vegan nebo tak něco, že ne?

Rudolf Mach pořád nic neříká.

JULIE

Doufám, že ne, protože jinak dneska držíš půst.

Julie vytáhne z tašky kuře a celá se rozzáří. Ukáže kuře Rudolfu Machovi.

Rudolf Mach přikývne.

RUDOLF MACH

Kuře.

Rudolf Mach si sedne na postel.

JULIE

Půjdu to nahoru hodit do trouby. Chvilku to ještě potrvá.

Julie odchází ke schodišti. Rudolf Mach pozoruje každý její pohyb.

107 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - DEN

NAMRAŽENÉ KUŘE LEŽÍ NA KUCHYŇSKÉ LINCĚ.

Julie ho pozoruje, jako by to byl rovnocenný soupeř a jako by se snažila vymyslet, co s ním. Ve tváři jí to cukne a trochu zkřiví rty.

Julie sáhne po velkém kuchyňském noži a chvíli ještě přemýšlí, jak začít. Pak ale zaboří nůž hluboko do kuřete.

108 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN

Rudolf Mach mezitím sedí na posteli, opřený o zed'. Rozhlíží se kolem sebe.

109 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - DEN

Julie má ruku po zápěstí v kuřeti a bojuje s jeho vnitřnostmi. Křiví u toho ústa - je vidět, že vaření nikdy nebylo její silnou stránkou. Vytáhne s nelibostí ruku a odhodí to, co vytáhla, do dřezu.

JULIE

Fuj!

Stírá si z ruky zbytky vnitřností a pozoruje své "dílo" před sebou.

Za chvíli už kuře sype vším možným i nemožným - v rychlém sledu pepř, sůl, majoránka, kmín, sojovka.

Julie hledí na svůj výtvar a vítězoslavně se usměje.

Strčí kuře do připravené trouby a zabouchne ji.

110 INT. NA POLICEJNÍ SLUŽEBNĚ - DEN

Vidíme Policistu se sluchátkem u ucha. Přichází k němu Jarmila Pánková, vedle sebe vede Elišku.

JARMILA PÁNKOVÁ

Promiňte.

(POKRAČUJE)

Policista zvedne ukazovák na znamení, aby nemluvila. Jarmila Pánková se zarazí a nevěřičně pozoruje policistu, který se na ní také dívá. Drží telefon u ucha, ale nemluví. Po chvíli, která se zdá být jako celá věčnost, sluchátko položí.

POLICISTA

Jak vám můžu pomoci?

JARMILA PÁNKOVÁ

Chtěla bych nahlásit zmizení mojí snachy.

POLICISTA

Aha.

JARMILA PÁNKOVÁ

Nevrátila se už dva dny domů.

Policista se trochu pousměje směrem k Jarmile Pánkové.

POLICISTA

Už dva dny?

JARMILA PÁNKOVÁ

Ano, dva dny.

POLICISTA

To není zas tak dlouho, ne?

JARMILA PÁNKOVÁ

Co prosím?

Policista si odfrkne a trochu se zavrtí na židli.

POLICISTA

Zmizet na dva dny přece ještě nic neznamená. Třeba se jen zapomněla někde s kamarádkama a...

JARMILA PÁNKOVÁ

Ne, nikde se s kamarádkama nezapomněla.

POLICISTA

Jak to můžete vědět? Co že to jste její?

JARMILA PÁNKOVÁ

Posloucháte mě vůbec?

POLICISTA

Samozřejmě, že vás poslouchám,
dámo, tak se uklidněte.

JARMILA PÁNKOVÁ

Mně to moc nepřipadá. Děláte tady
jako bych vám přišla ohlásit
zatoulanou kočku. Jde tu o ženu,
která je možná v nebezpečí. A vy,
místo toho, abyste se mnou
sepisoval nějaký papíry, tak tady
na mě jenom tupě zíráte!

POLICISTA

Jenom říkám, že...

JARMILA PÁNKOVÁ

Okamžitě mi zavolejte vašeho
nadřízeného.

Policista zůstane chvíli zírat na neústupnou Jarmilu Pánkovou. Pak se zvedne ze židle a někam odchází.

Jarmila Pánková unaveně zakroučí hlavou.

111 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN

Julie ukusuje ze stehna kuřete maso - dává jí to trochu zabrat, což je asi proto, protože maso je spálené na uhel. Pokukuje se stehnem v zubech po Rudolfovi Machovi, který si prohlíží talíř před ním.

RUDOLF MACH

Je to připálený.

JULIE

(opraví ho)

Je to dobře propečený!

Rudolf Mach vezme do ruky kus stehna a zakousne se do něj. Snaží se svými zuby kus odtrhnout, ale je to marný boj. Přestane se snažit a podívá se na Julii.

RUDOLF MACH

Nedá se to jíst.

Julie nakvašeně položí svoje stehno zpátky na talíř a zvedne se.

JULIE

Fajn. Nemusíš to jíst. Podej mi to.

Rudolf Mach se teď trochu brání.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH

Nemusíte se hned urážet. Jenom říkám, že to kuře je připálený. To je všechno.

JULIE

Tak to je směla pro kuře i pro tebe, protože dneska už víc nedostaneš.

RUDOLF MACH

Je teprve půl druhý! Nemůžete mě tu nechat hladovět do zejtrka.

JULIE

Kdo mluvil o zejtrku?

Rudolf Mach se ostře zadívá na Julii, která jeho pohledu neuhýbá. Rudolf Mach se chvíli ještě drží, pak se ale zakousne do kuřete, aniž by přestal na Julii zírat. Julie se usměje.

112 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN

Julie na talíř položí poslední zbytky z kuřete. Otírá si do ubrousku ruce a pozoruje přitom Rudolfa, jak dojídá svou porci. Přelétne očima sklep.

JULIE

Jak tě to napadlo?

Rudolf Mach se zastaví s kostí u pusy.

JULIE

Tohle všechno. Tenhle pokoj.

Rudolf Mach pokračuje v ohlodávání kosti.

RUDOLF MACH

Prostě jsem věděl, že to musím udělat.

JULIE

Muselo to stát spoustu peněz.

Rudolf Mach neodpovídá. Položí kost na talíř.

JULIE

Jak si věděl, že mám ráda oranžovou?

Rudolf Mach se zarazí.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH

Nevěděl.

Julie se napije vody, kterou má v láhvi. Rudolf Mach z ní nespouští oči.

RUDOLF MACH

Kam pořád jezdíte? Přes den?

Julii změna tématu na chvílku zarazí.

RUDOLF MACH

Jezdíte za ní, že jo?

Julie se na Rudolfa Macha nesmlouvavě zadívá.

RUDOLF MACH

Pořád ji nemůžete dostat z hlavy.
Nedokážete se od ní odpoutat.

Julie na něj příkře podívá.

JULIE

Radši zmlkni.

RUDOLF MACH

Je to přece jen vaše dítě. Vaše krev.

JULIE

(důrazně)

Neni to moje dítě!

Rudolf Mach se teď zarazí. Julie ho probodává pohledem. Trochu se usměje, když vidí jeho reakci, ale je to spíš zoufalý úsměv než cokoliv jiného.

JULIE

Copak? Pan Informovaný ztratil vítr
z plachet? Nabouralo ti to tvůj
plán?

Julie začíná mít nakřáplý hlas. Rudolf Mach ji pozorně pozoruje a čeká, co Julie ještě řekne, ale dlouho je jen ticho. Snaží se sebrat.

JULIE

Její matka byla kurva, se kterou se
táhnul její otec, můj drahý a
naštěstí už zesnulý partner.

Julie se otočí k Rudolfu Machovi.

(POKRAČUJE)

JULIE

Do klína mi spadnul hotovej
jackpot, nemyslíš? Nemanželskej
parchant a dluhy, že je ani
nedokážu spočítat.

Julie se trochu křečovitě pousměje. Zvedne se a bere do ruky talíř s kostmi. Kroutí hlavou.

JULIE

Vůbec nechápu, co tady ještě dělám.
Měla bych tě prostě nahlásit na
policii a vypadnout.

Rudolf Mach se zarazí. Je trochu vystrašený.

RUDOLF MACH

Proč?

JULIE

(směrem k Rudolfovi)
Talíř.

RUDOLF MACH

Proč byste dělala něco takovýho?

JULIE

Jak myslíš, že to bude pokračovat?
Žili spolu št'astně až do smrti?

Rudolf Mach sklopí oči na postel.

JULIE

Na tyhle konce jsem už stará. A ty
rozhodně nejsi princ na bílém koni.
Ten talíř.

Julie natahuje ruku k Rudolfovi. Rudolf se stále brání.

RUDOLF MACH

(zvyšuje hlas)
Ale proč to musí skončit?

JULIE

Už se o tom nechci bavit!

Rudolf Mach přemýšlí. Zírá přitom na Julii.

RUDOLF MACH

Ještě bych si něco dal.

(POKRAČUJE)

JULIE

Nic už není. Tak dělej. A at' tam
jsou všechny kosti.

Rudolf Mach se podívá na Julii, která nad ním stojí.

RUDOLF MACH

Bojíte se, že vás probodnu kostí?
To bych měl větší šanci umlátit vás
tím připáleným stehnem.

Julie přistoupí k Rudolfovi, který sedí na posteli. Natáhne
k němu ruku.

JULIE

Ne, bojím se, aby sis něco tou
kostí neudělal ty.

Rudolf Mach zvedne klidně oči k Julii. Chvilí jako by nad
tou poslední větou přemýšlel.

Pak ale prudce vymrští ruku a chytne ji. Talíře SE ROZTRÍŠTÍ
O ZEM. Rudolf Mach Julii přitáhne k sobě a nasadí jí zezadu
kravatu.

RUDOLFOVA RUKA ZMIZÍ V JEJÍ KAPSE KALHOT A PO CHVÍLI
VYTAHUJE KLÍČ OD ŘETĚZU.

Julie se vzpouzí s každou další vteřinou víc a víc. Je
jasné, že co nevidět by Rudolfa Macha opět přemohla. Rudolf,
hned jak vytáhne klíč, ji prudce natlačí na zeď a mrští s
ní o ni. Julie se po nárazu sveze kousek od něj na zem. Je
ochromená, ale při vědomí.

Rudolf začíná nervózně odemykat řetěz na noze. Nepřestává
přitom pozorovat Julii, která se mátožně začíná zvedat na
všechny čtyři.

CVAK! Řetěz povoluje, padá na zem. Rudolf Mach běží ke
schodům.

113

EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - DEN

Rudolf Mach vybíhá prudce ze dveří. Udýchaně se zastaví a
rozhlédne na všechny strany.

RUDOLF MACH

Jedna. Dva. Tři.

Před tím, než se rozeběhne, se ještě otočí do domu.

- 114 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN
Julie se zvedá ze země, rozbíhá se ke schodišti.
- 115 EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - DEN
Rudolf Mach běží směrem od domu. Otáčí se za sebou.
- 116 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - PŘEDE DVEŘMI - DEN
Julie se u dveří zarazí. Rychle vběhne do
KUCHYNĚ,
kde sáhne po čem jiném než po
PÁNVI.
- 117 EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - DEN
Julie vybíhá z domu a zastaví se stejně jako Rudolf Mach před ní. Rozhlíží se, dokud před sebou v dálce neuvidí Rudolfa Macha. Rozběhne se.
- 118 INT. DŮM JANY - DEN
Jana obědvá se svým otcem u stolu, před sebou v okně se jí odehrává výjev, který ji zarazí.

Z okna vidíme běžící postavy Rudolfa Macha a Julie. Postavy jsou ale tak malé, že jen těžko můžeme rozeznat, kdo je kdo.

Jana se zarazí se lžičkou u úst, zatímco její otec, zády k oknu, dál spokojeně mlaská.
- 119 EXT. PŘÍJEZDOVÁ CESTA - DEN
Rudolf Mach pořád běží, ale je vidět, že je zadýchaný a dochází mu síly. Otočí se za sebe a vidí asi sto metrů za sebou

JULII,

jak sprintuje směrem k němu.

RUDOLF MACH

se usměje a snaží zrychlit, ale už teď běží na maximum svých schopností.

(POKRAČUJE)

JULIE

má zarputilý výraz a s každou vteřinou se k Rudolfovi přibližuje. Ruce jí kmitají vzorově nahoru a dolů. I s pánví.

MRTVOLKA: Obraz se zasekne a zůstává v něm Julie se zarputilým výrazem.

120 FLASHBACK - EXT. NA ŠKOLNÍCH ZÁVODECH - DEN

-- Julie (16) právě probíhá cílovou páskou, za ní dobíhají zbylé závodnice.

-- Julie stojí na stupni vítězů a usmívá se. Předávají jí květinu a medaili.

-- DETAIL na medaili (na ní vyraženo Běh na 100 metrů)

121 EXT. PŘÍJEZDOVÁ CESTA - DEN

Jsme zpátky u Rudolfa Macha, který je čím dál pomalejší a zadýchaný. Otočí se za sebe.

MRTVOLKA: Zpocená tvář Rudolfa Macha je otočená dozadu.

122 FLASHBACK - INT. ŠKOLNÍ TĚLOCVIČNA - DEN

Učitel tělocviku (50) upírá přísný pohled na

MALÉHO RUDOLFA MACHA (12),

tlustého, na první pohled neduživého chlapce s brýlemi. Malý Rudolf Mach sklopí zrak a podívá se před sebe. Rozeběhne se.

Před ním se tyčí tělocvikářská koza, do které Rudolf Mach naráží a padá na zem.

Učitel tělocviku jen přivře nevěřičně oči.

123 EXT. PŘÍJEZDOVÁ CESTA - DEN

Rudolf Mach už teď ví, že prohrává, ale pořád to nechce vzdát. Julie je mu už v patách.

Julie už je od něj tak deset metrů. Mrskne po něm pánev, se kterou běží. Ta Rudolfa zasáhne do zad - zaškobrtne a padá v běhu na zem. Julie bere ze země pánev a jde k Rudolfovi, který se zvedá na všechny čtyři.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH (V.O.)

Miluje mě.

Julie se napřáhne a...

124 INT. DŮM JANY - DEN

Jana pozoruje z okna v dálce dvě postavy - Julii a Rudolfa. Julie se napřahuje a dvakrát, třikrát Rudolfa pod sebou udeří. Pak přestane a vydýchává se. Nakonec se zvedne, chytne Rudolfa za ruce a táhne ho pomalu směrem k domu.

Jana to všechno pozoruje bez sebemenšího výrazu překvapení. Jako by to bylo něco, co vidí každý den.

JAROSLAV (M.O.)

Tak co bude s tím druhým jídlem? Na co tam tak vejráš?

Jana se vytrhne z podívané a otočí se za sebe.

JANA

Na nic. Už jdu.

125 EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - DEN

Julie táhne k domu skoro bezvládné tělo Rudolfa Macha. Je z toho vysílená, ale nepřestává. Táhne ho do schodů.

Hlava Rudolfa Macha se sune schod po schodu.

RUDOLF MACH (V.O.)

Jak se to říká? Láska bolí. A mě teď bolí každá část mého těla. Tak proč mám pocit, jako bych právě dostal tu nejkrásnější Valentýnku?

126 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN

Rudolf Mach začíná mátožně pohybovat hlavou a pomalu se dostává k sobě. Tvář má od krve, sotva může otevřít oči. Do toho všeho SLYŠÍME JULII, která ho připoutává zpátky k řetězu.

JULIE (M.O.)

Naposled, co jsem ti věřila.
Naposled.

Rudolf Mach natočí hlavu směrem k jejímu hlasu. Očima sotva rozeznává obrysy.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH
(blouznivě)
Miluju tě.

Julie se na chvílku zarazí, zpracovává ta slova. Pak se zvedne ze země a odchází. Rudolf Mach leží vyčerpaně opřený o zed'. Usměje se.

RUDOLF MACH (V.O.)
Vím, že o tom přemýšlí. Mohla mě
nechat běžet. Mohli jsme se
rozdělit a být zase sami. Ale
nenechala mě odejít.

127 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN

Na oranžovém křeslu leží otevřená lékárnička.

RUDOLF MACH (V.O.)
Chce být se mnou stejně jako já
chci být s ní.

Rudolf Mach je opřený o zed', oči má odulé a asi přes ně momentálně vidí jen velmi málo. Po obličejí mu přejíždí ruka Julie s dezinfekcí.

Obraz Julie je před ním rozostřený, jako by měl přes oči nějaký závoj.

RUDOLF MACH (V.O.)
Za tu bolest to stálo.

Julie mu jemně čistí rány v obličejí. Má přitom zvláště napjatý výraz. Cítí se trochu provinile.

JULIE
(potichu, soustředěně)
Necukej sebou.

Rudolf Mach trochu sykne bolestí. Pořád je napůl při vědomí, napůl v limbu.

128 EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - DEN

Julie sedí na schodech a kouří cigaretu. Odpočívá po náročném "výkonu". Podívá se nad sebe na oblohu a přivře oči. Když se vrátí zpátky, vidí, že k ní přichází Jana. Nese talíř s bábovkou. Julie se trochu se pousměje.

(POKRAČUJE)

JULIE
Ahoj.

JANA
Dobrý den.

JULIE
Pro mě?

JANA
Ano.

JULIE
Proč si vlastně netykáme, Jano?

Jana trochu znejistí. Julie natáhne ruku a na chvílku jako by se zarazila. Jméno.

JULIE
Eliška.

Jana podá Julii opatrně ruku a potřese si s ní.

JANA
Já vím. Já jsem Jana.

JULIE
Chceš si sednout?

Jana si beze slova sedne vedle Julie. Ta se trochu posune do strany.

JULIE
Bydlíš tu dlouho?

JANA
Od narození.

JULIE
Aha. To musí bejt zábava.

JANA
Ani ne.

Julie se podívá na Janu, jako by se snažila z její tváře přečíst, kdo si dělá s koho legraci.

JULIE
Říkalas, že bydlíš s rodiči?

JANA
S tátou. Máma už s námi není.

JULIE
Odešla?

JANA
Umřela.

JULIE
Promiň.

JANA
To nic. Táta říká, že je jí tam líp
než tady.

Julie se natočí na Janu, která se dál dívá před sebe.
Natáhne ruku směrem k talíři.

JULIE
Můžu?

Jana talíř popostrčí k Julii a přikývne. Julie si vezme kus
bábovky a zakousne se do něj.

JULIE
Je výborná.

JANA
Rudolfovi taky chutnala.

Julie přestane na chvíli žvýkat. Pak si nacpe zbytek bábovky
do pusy a otře si o sebe ruce.

JULIE
Co tady celý dny vlastně děláš?

JANA
Nic.

JULIE
Nic?

JANA
Pomáhám tátovi, protože má blbý
nohy a pořád ho bolí.

JULIE
Z toho bych se zbláznila.

Jana se otočí na Julii. Julie se na ní také podívá, ale pak
sklopí oči do země. Obě mlčí.

Julie se natáhne po dalším kousku bábovky a pustí se do něj.

(POKRAČUJE)

JANA
Máš tu návštěvu?

Julie znovu přestane chvíli žvýkat a natočí se překvapeně k Janě.

JULIE
Hm?

JANA
Viděla jsem tě jak s někým závodíš
a pak ho táhneš do domu.

Julie pozoruje ostražitě Janu. Pomalu žvýká bábovku a nemluví - zatím jen poslouchá.

JANA
Viděla jsem to přes okno, když jsme
s tátou obědvali u stolu.

Julie se snaží předstírat klid - zakousne se do bábovky.

JULIE
To byl Luboš.

JANA
Luboš je tvůj přítel?

JULIE
Jo. Občas takhle spolu blbneme.

JANA
A je mu už líp?

JULIE
Trochu přecenil síly, ale už je v
pohodě.

JANA
To je dobře. Chvíli jsem si
myslela, že to je Rudolf...

Julie skoro zbledne.

JANA
...ale to je nesmysl, protože teď
tu bydlíš ty a Rudolf je pryč.

Julie se na Janu usměje. Ta se zvedne ze schodů a loučí se.

JANA
Musím jít, jinak bude zase křičet.

JULIE
Díky za bábovku.

JANA
Ahoj.

Jana udělá dva kroky, ale pak se zastaví. Otočí se k Julii a předstrčí před ní poslední kousek bábovky. Julie se na ní usměje a vezme ho z talíře.

JANA
Neviděla jsem tady žádné stěhováky.

JULIE
Co?

JANA
Neviděla jsem žádné stěhováky.
Říkala jste mi, že se Rudolf
odstěhoval, ale nechal tu všechny
svoje věci.

Julie se zarazí se svou odpovědí.

JULIE
Domluvili jsme se tak. Nemá moc
velký byt, všechno by se mu to tam
nevešlo. Řekla jsem mu, že mi to
nevadí.

Jana přikývne a odchází. Juliin úsměv mizí a zatímco Jana odchází ke svému domu, ona s bábovkou v ruce přemýšlí.

129 EXT. VE MĚSTĚ - DEN

Auto přijíždí k chodníku. Vystupuje z něj Julie, na sobě černé brýle. Rozhlédne se doleva, doprava a přeběhne přes cestu, kde vidíme stát

KOLONIÁL.

130 INT. KOLONIÁL - DEN (MOS)

Julie se prochází mezi regály. Pak se zastaví a sundá si brýle. Rozhlédne se kolem.

Pozoruje lidi, kteří dál nerušeně nakupují a nevěnují jí pozornost.

Julie chvíli stojí na místě. Už chce odejít, když před sebou v regálu uvidí

(POKRAČUJE)

PLYŠOVOU HRAČKU HROCHA.

Usměje se a vezme ji do ruky.

131 EXT. NA LAVIČCE V PARKU - DEN (MOS)

Julie sedí na lavičce a svačí bagetu. Vedle ní je opřený plyšový hroch.

132 INT. KNIHKUPECTVÍ - DEN (MOS)

Julie si prohlíží knihy.

133 INT. KNIHKUPECTVÍ - DEN (MOS)

Julie stojí u pokladny a platí. Něco ji ale ještě upoutá v regálu u kasy. Vezme knihu do ruky a chvílku si ji prohlíží. Pak ji ještě přidá k nákupu.

134 INT./EXT. V AUTĚ - VEČER (MOS)

Julie sedí v autě před domem Jarmily Pánkové a přes čelní sklo pozoruje

JARMILU PÁNKOVOU S ELIŠKOU,

jak se zrovna vrací domů. Eliška v ruce nese plyšového medvěda. Jarmila Pánková se u dveří sehne a zvedá plyšového hrocha. Rozhlédne se kolem sebe, ale nikoho nevidí.

Julie sleduje dění před ní, dokud se za Jarmilou Pánkovou a Eliškou nezavřou dveře.

135 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - NOC

Julie, se skleničkou v ruce, otevírá ledničku a bere z ní pomerančový džus. Nalije si do skleničky a napije se. Tvář se jí stáhne do grimasy. Strčí džus zpátky a vytahuje láhev vodky - položí skleničku na linku, otevře vodku a dolije si pití.

136 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - NOC

Julie sedí u stolu, před ní poloprázdná láhev vodky a do půlky vypitá sklenice s džusem. Potáhne z cigarety a vypustí kouř před sebe. Přemýšlí. Pak tícne cigaretu do popelníku a zvedá se.

137 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN

Papírový obal se trhá. Přes cáry papíru vidíme kreslenou knihu Čtyřlístek.

Rudolf Mach, ve tváři stále celý oteklý, odtrhává zbytek balícího papíru. Zůstane s pohledem na knize.

JULIE

Jako omluva.

Rudolf Mach se pořád dívá na knihu. Ještě to chvíli trvá, než zvedne hlavu k Julii.

Julie se otočí a odchází.

138 EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - DEN

Jsme těsně u země. Tak blízko, jako bychom na ní leželi. Padá první sněhová vločka, za ní druhá. Za chvíli je vloček na zemi čím dál víc.

Pak se před námi otevře pohled na

ZASNĚŽENÝ DŮM RUDOLFA MACHA.

Přišla zima.

Otevřou se dveře a z nich vychází teple oblečená Julie.

139 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN

Rudolf Mach leží znuděně na posteli. Před ním je zapnutá malá televize. Ve tváři ještě pár modřin, jinak vypadá v pořádku. Na sobě má rozepnutou bílou košili a černé kalhoty.

140 INT. KOLONIÁL - DEN

Julie, zabalená do teplé bundy, s černými brýlemi na očích, vytáhne z regálu noviny a rozevře přílohu, kde hledá stránku s pohřešovanými.

Nachází svoji fotku. Chvíli se na sebe dívá, pak noviny složí a vrací zpátky.

RUDOLF MACH (V.O.)

Julie je čím dál náladovější. Někdy má dny, kdy se mnou vůbec nepromluví. Přinese mi jenom jídlo a pak je celé hodiny nahoře. Nevím, co dělá - jestli vůbec něco.

141 INT. KANCELÁŘE - DEN (MOS)

U nástěnky se baví Rudolfovi kamarádi z práce. Mezi nimi je i Petr Zouhar, který výrazně gestikuluje možná i lehce obscénní věci.

RUDOLF MACH (V.O.)
Z práce mě nikdo nesháněl. Vůbec nikdo. Už je to měsíc, co jsem pryč. Jen další důkaz zbytečnosti vašeho života.

142 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - VEČER

Rudolf Mach leží natažený na zemi a dívá se
DO STROPU.

RUDOLF MACH (V.O.)
Stejně se na ni nedokážu zlobit.
Dokonce se mi o ní pořád zdá.
Vzrušuje mě možná víc než kdy dřív,
i když to před ní nikdy nepřiznám.

Tvář Rudolfa Macha se roztáhne do nepatrného, ale viditelného úsměvu.

RUDOLF MACH (V.O.)
Asi nezáleží na tom, kolik zubů vám
vaše láska vyrazí...když ji
milujete.

Rudolf Mach se zaposlouchá. Teprve teď si uvědomí, že patro nad ním se OZÝVÁ HUDBA.

143 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - VEČER

Julie se pohybuje do rytmu taneční hudby a doslova tančí kuchyní.

RUDOLF MACH (V.O.)
Myslím, že jsme se dostali do
stádia, kdy ani jeden nevíme, jaká
je naše role. Kdo z nás dvou chce
vlastně utéct? Kdo je tady kočka a
kdo myš?

Julie stojí na místě a hlava a ruce se jí vlní do rytmu hudby.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH (V.O.)
Možná že jsme oba myši. Dvě malé
myšky ztracené ve světě, co neví co
se sebou.

Julie se opře o kuchyňskou linku a trochu se vydýchává.

144 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - VEČER

Nahoře se otevřou dveře. Rudolf Mach se ohlédne ze země nahoru. Nejdříve se posadí a pak se i ze země zvedá. Julie sestupuje dolů. Trochu nervózně hledá slova. Podívá se na Rudolfa, jako by se styděla začít.

JULIE
Proč si to udělal?

RUDOLF MACH
Cože?

JULIE
Nikdy si mi to vlastně nevysvětlil.
Proč si to udělal? Proč si mě chtěl
unýst?

Rudolf Mach chvíli Julii pozoruje. Pak pokrčí rameny a udělá úkrok do strany.

RUDOLF MACH
Protože to byla správná věc.

JULIE
To je všechno?

Julie překvapeně hledí na Rudolfa.

RUDOLF MACH
Kdybych to neudělal, tak bych se
zbláznil. Už jsem to nemohl
vydržet.

JULIE
Vydržet co?

Rudolf Mach neodpovídá. Snaží se uhnout pohledem.

JULIE
(důrazněji)
Vydržet co?

Rudolf Mach se na Julii podívá.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH

Všechno, co jsem udělal, jsem dělal
z lás...

Julie ho spráží pohledem, ani ho nenechá domluvit.

JULIE

Přestaň už s těma kecama! Řekni
jednou prostě pravdu!

RUDOLF MACH

To je pravda.

Julie chvilku nic neříká. Dívá se na Rudolfa Macha. Když pak promluví, mluví záměrně svůdně.

JULIE

Řekni: Udělal jsem to, protože si
mě vzrušovala, Julie.

Rudolf Mach se začíná zatvrzovat. Je mu nepříjemně.

JULIE

Udělal jsem to, protože jsem z tebe
měl erekci. Vzrušoval jsem se
představou, že tě budu mít na
řetězu.

Rudolf Mach mlčí. Nedívá se na Julii. Julie upřeně probodává Rudolfa Macha pohledem. Dál provokuje.

Julie si rozepne horní knoflík u košile. Rudolf Mach se neubrání rychlému pohledu na Julii, která k němu udělá krok. Hned pohled odvrátí.

JULIE

Vzrušovala si mě od té doby, co
jsem tě uviděl.

Druhý knoflík. Julie si košili trochu odhrne do strany, aby byla vidět její kůže. Je zas o další dva kroky blíž.

RUDOLF MACH

(ještě potichu)
Přestaň.

JULIE

(skoro šeptá)
No tak, Rudolfe. Já vim, že to
chceš.

Rudolf Mach už cítí její blízkost. Snaží se natlačit co nejvíc dozadu. Kračmo po ní vrhá pohledy.

(POKRAČUJE)

JULIE

Líbí se ti to, že jo?

Třetí knoflík. Zpoza košile už vykukne podprsenka. Rudolf Mach už je skoro hysterický.

RUDOLF MACH

(nahlas)

Přestaň!

Julie už je u Rudolfa Macha. Jedno koleno už má na posteli a natahuje se po Rudolfovi, který se snaží uhnout.

JULIE

No tak. Sáhni si.

RUDOLF MACH

(křičí)

Přestaň!

JULIE

Nelíbím se ti? Tohle si přece
vždycky chtěl, nebo ne?

Rudolf Mach se úplně klepe vztekem. Prudce vystartuje po Julii a shodí ji z postele na zem. Oběma rukama ji sevře hrdlo a škrtí ji.

Julie sípe a v obličeji začíná modrat.

Rudolf Mach má tvář staženou v šílené agónii.

Z koncentrace ho vyruší pohled na Juliinu odhalenou hrud'. Pod podprsenkou vidíme

PÁR JIZEV A SPÁLENIN OD CIGARET.

Rudolf Mach poleví sevření, pozoruje Juliino břicho. Julie se snaží hlasitě popadnout dech, kašle. Zůstává ležet na zemi, hrudník se jí zvedá v nepravidelném rytmu nahoru a dolů.

Rudolf Mach se rukama dostrká dál od Julie, zapře se zády o postel a taky se vydýchává. Nohy si přitáhne k tělu.

Julie ještě leží vyčerpaná na zemi, pořád se dává dohromady. Pak se stočí na bok a těžce se zvedá - nejdřív na všechny čtyři, pak na nohy. Rudolf Mach ji obezřetně sleduje.

Julie jde směrem ke schodům. Rudolf Mach znejistí.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH

Julie.

Julie se chytne zábradlí a začíná stoupat nahoru.

RUDOLF MACH

Julie!

Rudolf Mach se zvedá na nohy, jde směrem k Julii.

RUDOLF MACH

Julie!

Julie za sebou zavře dveře.

145 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - KUCHYŇ - VEČER

Julie vejde do kuchyně. Ze sklepa sem ještě DOLÉHÁ VOLÁNÍ RUDOLFA MACHA.

RUDOLF MACH (M.O.)

Julie!

Julie sáhne po sklenici a napustí ji vodou z kohoutku. Hltavě ji vypije. Zapře se o linku a přemýšlí.

Vezme ze stolu klíčky a odchází.

146 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - VEČER

ZABOUCHNUTÍ DVEŘÍ. Rudolf Mach vzhlédne ke schodům.

147 EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - NOC

Z domu vychází Julie a schází ze schodů. Má namířeno k autu, do kterého i nasedá. Světla auta se rozsvěcují.

148 EXT. PŘED DOMEM JANY - NOC

V okně vidíme zářící reflektorů osvětlenou

JANU,

která hned zas mizí do tmy.

- 149 EXT. PŘÍJEZDOVÁ CESTA - NOC
Auto odjíždí po příjezdové cestě do tmy.
- 150 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - NOC
Ticho. Klid. Nikde žádný pohyb.
KUCHYŇ
Stůl se židlí. Na stole jen prázdná sklenka.
OBÝVÁK
Stolek s telefonem.
CHODBA PŘEDE DVEŘMI
Vidíme před námi dveře, ke kterým se pomalu přibližujeme.
- 151 INT. V AUTĚ - NOC (ZA JÍZDY)
Julie svírá pevně volant a uhání po silnici. Otevřeným bočním okénkem vidíme temnou noc a míhání stromů. Je to cesta lesem.
Začíná nabírat. Hlava se jí třese, vzlyká.
Prudce sešlápne brzdu, až se jí pásy zaříznou do ramen. Je slyšet SKŘÍPĚNÍ BRZD.
STŘIH NA:
- 152 EXT. SILNICE V LESE - NOC
Auto zastavuje po pár metrech na silnici. Světla reflektorů svítí do dálky. SLYŠET JE TEĎ JEN BĚŽÍCÍ MOTOR. Padá sníh.
- 153 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - NOC
CHODBA PŘEDE DVEŘMI
Stále se přibližujeme ke dveřím. Jsme teď už skoro na klíce, když za ní někdo zabere.

- 154 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC
Rudolf Mach vzhledne od knihy nahoru ke schodům. SLYŠEL VSTUPNÍ DVEŘE.
- 155 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - NOC
Ve dveřích se opatrně objevuje Jana. Potichu za sebou zavře a jde dál do domu.
- 156 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC
Rudolf Mach se snaží stražit uši, co to jde. SLYŠÍ TLUMENÉ KROKY. Položí knihu vedle sebe a zvedne se z postele. Udělá pár kroků dopředu, za sebou vleče řetěz.
- 157 INT. V AUTĚ - NOC
Julie brečí v autě. Čelem tlačí do volantu. Snaží se vzchopit, ale chvíli jí to trvá. Napřímí se v sedačce a vydýchává se. Za chvíli je už klidnější. Ulízne si vlasy za ucho a zařadí rychlost.
- 158 EXT. SILNICE V LESE - NOC
Auto se pomalu znovu rozjíždí dopředu.
- 159 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - LOŽNICE - NOC
Jana vchází do ložnice. Najde vypínač a rozsvítí. Světlo odhalí liduprázdnou místnost se zvláštní atmosférou. Budí spíš dojem svatyně než místa, kde člověk spí. A to i přesto, že na první pohled to je obyčejná místnost.

Jana se užasle rozhlíží kolem sebe. Je to obdiv, je to splněný sen.

Vezme do ruky
RÁMEČEK S FOTKOU,

na které vidí malého Rudolfa Macha s rodiči. Chvíli se na obrázek dívá, pak ho položí zpátky na místo.

Přejde až ke skříni, kterou otevře a šmátrá v ní. Sehne se a vytahuje velkou krabici, ve které nalézá náradí.

Dolehne k ní tlumený hlas Rudolfa Macha ze sklepa.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH (M.O.)

Julie!

Jana se vylekaně otočí ke dveřím.

159 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC

Rudolfu Machovi něco nehraje. Vyrazí směrem ke schodům, řetěz zacinká a on se po něm ohlédne. Nahoře jako by rázem všechno ztichlo.

RUDOLF MACH

Julie?

Dveře se pomalu otevřou a objeví se v nich Jana. Rudolf Mach nemůže skrýt překvapení.

RUDOLF MACH

Jano!

JANA

Rudolfe?

RUDOLF MACH

Co...? Co tu děláte?

JANA

Odstěhoval jste se. Říkala, že jste se odstěhoval. Nerozumím tomu.

RUDOLF MACH

Odstěhoval jsem se. Jsem tu jenom...na návštěvě.

Jana si všimne řetězu, kterým je Rudolf Mach připoutaný k posteli. Začíná jí to v hlavě šrotovat.

JANA

Drží vás tu.

Rudolf Mach chvíli pozorně sleduje Janu. Pak zavře oči a povzdechne si. Klesne na postel.

RUDOLF MACH

Neměla jste sem vůbec chodit, Jano.

JANA

Říkala, že jste pryč. Že vás povýšili.

Rudolf Mach nadzvedne na kraji postele povlečení. Strčí ruku do matrace a vytáhne z ní

(POKRAČUJE)

KLÍČ.

Jana ho pozoruje, aniž by jí docházely souvislosti.

Rudolf Mach odemkne řetěz a podívá se směrem k Janě.

160 INT. V AUTĚ - NOC

Julie, s tváří naprosto klidnou, jede v autě. Hraje jí do toho rádio.

162 EXT. ZAMRZLÉ JEZERO - NOC

SEKYRKA

se pohupuje v ruce Rudolfa Macha.

Rudolf Mach rázně vykračuje po zamrzlé ledové ploše. Od úst mu stoupá pára.

Za ním, zachumlaná do bundy, klopýtá Jana.

JANA

Kam jdeme?

Rudolf Mach se neotočí.

RUDOLF MACH

Už je to jen kousek.

Jana trochu přidá do kroku, aby Rudolfa Macha dohnala. Dívá se na něho, ale Rudolf Mach jako by se pohledům chtěl vyhnout.

Jana se usměje.

JANA

Je to součást té vaší hry?

Rudolf Mach se na ní kradmo ohlédne, ale nezastaví.

RUDOLF MACH

Jo, je to naše hra.

Jana se usmívá. Zase se trochu propadne dozadu za Rudolfa Macha.

JANA

Škoda, že jsem v ní nebyla od začátku.

(POKRAČUJE)

Rudolf Mach dál šlape po zasněženém ledu. Sníh pod ním křupe.

JANA

Mám ráda hry.

Rudolf Mach se na ní teď podívá skoro až soucitně.

Jana znovu popoběhne a v euforii se pokusí chytnout za rámě Rudolfa Macha. Do Rudolfa Macha jako by uhodil blesk - odstrčí od sebe Janu tak prudce, že Jana spadne.

Rudolf Mach nad ní stojí a zrychleně oddychuje. Jana se taky snaží popadnout dech. Oba se na sebe dívají. Od pusy jim jde horká pára.

Janin pohled sklouzne na chvíli k sekyrce. Rudolf Mach si toho všimne. Taky se na ní podívá, než se znovu vrátí k Janě.

Rudolf Mach k ní pomalu popojde. Položí sekyrku na zem a začne Janě pomáhat na nohy.

Zavěsí se kolem jeho krku. V očích má vidět slzy.

Rudolf Mach ji postaví na zem a lehce oprašuje bundu. Jana ho mlčky pozoruje. Když Rudolf Mach skončí, zůstanou oba dva na sobě chvíli viset pohledy.

Rudolf Mach natáhne ruku.

Jana se na to gesto dívá, jako by chvíli nechápala jeho význam.

Vidíme dvě postavy na zamrzlém jezeře. Jana se Rudolfovy ruky chytne a nakonec pokračují dál kupředu. Sledujeme je skoro až do ztracena.

163

EXT./INT. V AUTĚ PŘED DOMEM JARMILY PÁNKOVÉ - NOC

Julie pomalu přijíždí s autem k chodníku.

Chvíli jen tak sleduje dům Jarmily Pánkové v potměšlém autě. Přemýšlí. Pak si otře oči do rukávu, zkontroluje se ve zpětném zrcátku a otevírá dveře.

Zabouchne dveře a jde směrem k domu.

164 EXT. U JEZERA NA MOLU - NOC

Vidíme molo. Prázdné. Pomalu se rozednívá.

ZATMÍVAČKA.

ROZTMÍVAČKA:

165 SEN - INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC

Rudolf leží klidně na posteli. Pozoruje tvář Julie, která leží vedle něj. Objímá ji. Všechno je zpomalené, trochu surreálné i v onom jednoduchém gestu lásky.

RUDOLF MACH

Myslel jsem, že už se nevrátíš.

JULIE

(zvedne k němu pohled)

Proč bych se neměla vrátet?

RUDOLF MACH

Myslel jsem, že už jsem tě omrzel.
Že už mě nemiluješ.

JULIE

(usměje se)

Miluju tě víc než kdy dokážu slovy říct.

RUDOLF MACH

Vážně?

JULIE

Vážně. Miluju tě víc než můj vlastní život.

RUDOLF MACH

Taky tě miluju, Julie. Už nikdy nebudu milovat někoho tak jako tebe.

JULIE

Já ti věřím, Rudolfe.

CINKNUTÍ ŘETĚZU. Julie se otočí trochu vylekaně do

TEMNÉHO ZÁKOUTÍ U SCHODŮ,

kde je jen tma.

Dívá se tam i Rudolf. Kmitne pohledem dolů ke svým

(POKRAČUJE)

NOHÁM

a vidí, že jeho řetěz je pryč.

Podívá se na Julii, která se ale už usmívá. Rudolf její výraz nechápe. STÁLE SLYŠÍME ŘETĚZ.

Tma jako by se přibližovala, ale je to vlastně jen ZVUK ŘETĚZU, KTERÝ SÍLÍ.

Oba teď upírají oči do temného prostoru u schodů. Jenom Julie se usmívá, zatímco Rudolf je čím dál tím nervóznější.

Do světla najednou ze tmy vtrhne Jana. Je promoklá a namodralá. Splihlé vlasy se jí lepí na tvář. Řetěz má omotaný kolem krku. Natáhne ruku k Rudolfovi.

JANA

Rudolfe.

STŘIH NA:

166

INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN

Rudolf Mach otevře prudce oči.

Neřve, neječí - jen zírá před sebe. V první chvíli si možná myslíme, že je šokovaný ze sna, ze kterého se právě probudil, ale pravý důvod jeho zírání je

ELIŠKA,

která sedí kousek od jeho postele a pozoruje ho.

Rudolf Mach párkrát zamrká, aby zjistil, jestli ještě nesní, pořád aniž by se pohnul ze své strnulé polohy.

Nesní. Eliška zůstává sedět a zírá dál na Rudolfa.

Rudolf Mach se pomalu posadí na posteli a rozhlédne se kolem sebe. Zkontroluje pohledem

ŘETĚZ NA SVÉ NOZE,

který tam stále je.

V oranžovém křesle sedí Julie. Sleduje Rudolfa Macha, stejně jako on teď ji.

JULIE

Dobré ráno.

Rudolf Mach si rukama protře oči. Julie to vidí.

(POKRAČUJE)

JULIE

Koukám, že jsme oba měli včera
náročnou noc.

Rudolf Mach nic neříká. Jen se dívá na Elišku.

JULIE

Už si strejdovi řekla ahoj?

Rudolf Mach zírá na Elišku. Je ticho.

167 EXT. PŘED DOMEM RUDOLFA MACHA - DEN

Dům Rudolfa Macha, nad kterým se vznáší ranní mlha.

168 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC

Julie se podívá do strany, kde si v koutě hraje Eliška, a pak přelétne pohledem celý prostor než skončí zase u Rudolfa. Chvíli pozoruje řetěz na noze, pak zvedne oči k Rudolfu Machovi. Dívá se na něj tak dlouho, až má Rudolf pocit, že má něco říct.

JULIE

Pustila bych tě. Ale asi mám
strach, že bys opravdu odešel.

Rudolf Mach se na Julii dlouze podívá, ale mlčí.

169 FLASHBACK - SUPERMARKET - DEN (MOS)

Vidíme Rudolfa Macha za kasami, jak pomalu skládá věci do tašky. Pozoruje přitom

JULII A JEJÍHO MANŽELA PETRA KANTU,

jak se o něco hádají. Řvou po sobě. Petr Kanta ji chytne pod krkem, Julie se mu vysmekne a odstrčí ho. Manžel naštvaně odchází.

Prochází kolem Rudolfa Macha a ramenem do něj nechtěně strčí.

170 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN (POKRAČUJE)

Julie se znovu na Rudolfa dívá, jako by od něj čekala nějakou reakci. Mlčí. Oba.

Julie se zvedne ze židle a odchází směrem ke schodům.

(POKRAČUJE)

RUDOLF MACH
Nikdy bych vás neopustil.

Julie se zastaví. Stojí zády k Rudolfovi.

171 FLASHBACK - EXT. NA MOSTĚ - NOC (MOS)

Vidíme pochechtávajícího se Petra Kantu, Juliina manžela, jak se opírá o most. V ruce drží skoro prázdnou láhev alkoholu.

Pod ním právě projíždí vlak. Petr Kanta láhev mrskne pod sebe na soupravu. Skoro přitom upadne a pod nohama mu

ZACINKAJÍ DVĚ DALŠÍ LÁHVE.

Petr Kanta se podívá pod sebe a usměje se. Sehne se dolů a za ním se ve tmě vyloupne

POSTAVA RUDOLFA MACHA.

RUDOLF MACH (V.O.)
Chtěl jsem jen pomoci. Vždycky jsem
chtěl jen pomoci.

172 INT. DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - DEN (POKRAČUJE)

Julie se na Rudolfa Macha otočí.

JULIE
Utíkáme jeden před druhým, ale
vlastně si jen hraje.

RUDOLF MACH
Neutíkáte přede mnou.

Julie se na Rudolfa Macha dívá - jako by ji až teď jeho slova zaujala. Rudolf na ni klidně hledí. Julie se pousměje.

JULIE
Před čím teda utíkám, Rudolfe?

Rudolf Mach nic neříká. Jenom Julii sleduje.

JULIE
Před sebou?

Julie se natočí k Elišce za jejími zády.

(POKRAČUJE)

JULIE

Před ní? Nebo před dluhama?

Rudolf odvrátí pohled od Julie, která se pousměje.

JULIE

Myslíš si, jak mě znáš. Celou tu dobu. Zíráš na mě tím tvým pohledem jako posranej psycholog a myslíš si, že víš, jak se já cejtim.

Julie zakroucí hlavou. Oči má zavřené.

JULIE

Proč jsme tady, Rudolfe? Proč já tady ted' stojim vedle tebe a ty máš na noze řetěz? Proč jsme v pitomym sklepe?

Rudolf se k ní otočí, chvilku přemýšlí. Pokrčí lehce rameny.

RUDOLF MACH

Protože nemáme nic lepšího na práci.

Julie se vyčerpaně usměje. Oběma rukama si promne obličej.

Rudolf Mach na posteli, Julie naproti němu v oranžovém křeslu. Dívají se na sebe.

173 FLASHBACK - EXT. ZAMRZLÉ JEZERO - NOC

Rudolf Mach stojí nad dírou v ledu a pozoruje ji. Od pusy mu jde pára.

RUDOLF MACH (V.O.)

Kde končí láska a kde začíná závislost?

Sáhne do kapsy a vytahuje z ní

KLÍČ.

Chvíli se na něj dívá, přemýšlí.

RUDOLF MACH (V.O.)

Nebo bych měl snad říct v našem případě kde končí závislost a kde začíná láska? Když jsem Julii potkal, věděl jsem, že mi změní život, jen jsem nevěděl jak moc.

Hodí klíč do vody a chvíli díru v ledu ještě pozoruje. Pak se otočí a odchází.

174 FLASHBACK - DŮM RUDOLFA MACHA - SKLEP - NOC

Rudolf Mach se posadí na postel a chvíli jen tak sedí. Pak se sehne a bere do ruky řetěz.

RUDOLF MACH (V.O.)
Julie změnila můj život.

Rudolf Mach na malou chvíli zamyšleně pozoruje řetěz v ruce, než se znovu sehne k nohám.

RUDOLF MACH (V.O.)
Ještě před tím jsem ale já změnil
ten její.

CVAK! Zámek na noze zacvakne do sebe.

KONEC.